

NEW YORK TIMES BESTSELLER # 1

Země příběhů

VAROVÁNÍ BRATŘÍ GRIMMŮ

Chris Colfer

Země příběhů

Varování bratří Grimmů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Chis Colfer
Země příběhů – Varování bratří Grimmů
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Země příběhů

VAROVÁNÍ BRATŘÍ GRIMMŮ

Chris Colfer

Ilustroval Brandon Dorman

 FRAGMENT

J. K. Rowlingové, C. S. Lewisovi, Roaldu Dahlovi,
Evě Ibbotsonové, L. Franku Baumovi, Jamesi M. Barriemu,
Lewisi Carrollovi a všem ostatním výjimečným autorům,
kteří naučili svět věřit v magii. Když si vzpomenu, kolik
času jsem strávil prohledáváním skříní, sledováním druhých
hvězd zprava a čekáním na dopis z Bradavic, ani se nedivím,
že jsem neměl dobré známky.

A také učitelům a knihovníkům, kterým se tato série líbila
a kteří ji zařadili do výuky. Znamená to pro mě víc,
než dokážu popsat slovy.

**„Máte nepřátele? Výborně! To znamená,
že jste se někdy v životě za něco postavili.“**

Winston Churchill

PROLOG

HOSTÉ GRANDE ARMÉE

1811, Schwarzwald, Rýnský spolek

Nebyla žádná záhada, proč se tahle část země jmenovala právě Schwarzwald, Černý les. Nezvykle tmavé listy a kůra stromů nebyly v noci prakticky vůbec vidět. Dokonce i když mezi mraky jako ostýchavé dítě vykukoval jasný měsíc, nikdo si nemohl být jistý, co v tom hustém lese číhá.

Lezavě chladný vzduch visel mezi stromy jako závoj. Byl to opuštěný, starý les; kořeny sahaly do půdy stejně hluboko, jako se větve vzpínaly k nebi. Kdyby nebylo skromné stezičky, která se tudy klikatila, zdálo by se, že do lesa lidská noha nikdy nevkročila.

Tmavý kočár tažený čtyřmi silnými koňmi prolétl lesem jako dělová koule. Cestu osvětlovaly dvě rozhoupané lucerny, takže kočár připomínal obrovitého tvora se svítícíma očima. Dva francouzští vojáci z Napoleonovy Grande Armée jeli každý z jedné strany kočáru. Černé pláště jim zakrývaly barevné uniformy, aby mohli cestovat tajně – svět se nikdy neměl dozvědět, jaký mají dnes večer úkol.

Netrvalo dlouho a kočár dorazil na břeh Rýna, nebezpečně blízko ke stále se rozšiřující hranici francouzského impéria. Právě se tu stavěl rozlehlý tábor, francouzští vojáci každou minutou vztyčovali další a další desítky běžových špičatých stanů.

Oba vojáci, kteří následovali kočár, seskočili z koní a otevřeli dveře. Vytáhli zevnitř dva muže s rukama svázanýma za zády a černými pytli přes hlavu. Ti hekali a vykřikovali něco nesrozumitelného – měli totiž také roubíky.

Vojáci je dostrkali do středu tábora, k největšímu stanu. I se zakrytým obličejem oba muži poznali, že ve stanu je jasné světlo, a pod nohama ucítili měkký koberec. Vojáci je odvedli kousek od vchodu a násilím je posadili na dřevěné židle.

„*J'ai amené les frères,*“ slyšeli za sebou říct jednoho z vojáků.

„*Merci, Capitaine,*“ ozval se jiný hlas, tentokrát před nimi.

„*Le général sera bientôt là.*“

Někdo jim sundal pytle z hlavy a odstranil kusy látky, kterými měli ovázaná ústa. Když si jejich oči zvykly na světlo, spatřili před sebou vysokého, svalnatého muže, stojícího za velkým dřevěným psacím stolem. Jeho postoj byl velitelský a zamračený pohled ani v nejmenším přátelský.

„Vítejte, bratři Grimmové,“ řekl se silným přízvukem. „Jsem plukovník Philippe Baton. Děkuju, že jste přijeli.“

Wilhelm a Jacob Grimmové si plukovníka změřili. Byli potlučení, podrápaní, šaty měli pomačkané – bylo zjevné, že je sem nedostali bez boje.

„Copak jsme měli na vybranou?“ odsekl Jacob a vyplivl na koberec krvavé sliny.

„S kapitánem De Langem a poručíkem Rembertem jste se předpokládám už seznámili,“ ukázal plukovník Baton na dva vojáky, kteří je přivezli.

„Slovo *seznámili* bych v téhle souvislosti zrovna nepoužil,“ ušklíbl se Wilhelm.

„Snažili jsme se být zdvořilí, plukovníku, ale oni nechtěli spolupracovat,“ informoval kapitán De Lange.

„Museli jsme je pozvat trochu agresivněji,“ dodal poručík Rembert.

Bratři se rozhlédli po stanu – na to, že byl čerstvě postavený, byl dokonale vybavený. V jednom rohu odtikávaly noční čas vysoké stojací hodiny, po obou stranách zadního vchodu hořely svíčky ve dvou naleštěných svícnech a na dřevěném stole ležela velická mapa Evropy s maličkými francouzskými vlajkami zabodnutými do dobytých území.

„Co od nás chcete?“ zeptal se Jacob a bojoval s provazem, který mu poutal ruce.

„Kdybyste nás chtěli zabít, už byste to udělali,“ dodal Wilhelm a také se pokoušel vyprostit.

Nad tou nezdvořilostí se plukovník zamračil ještě víc. „Generál Marquis si dnes přál vaši přítomnost nikoli proto, aby vám ublížil, ale aby vás požádal o spolupráci,“ řekl. „Ale být vámi, změnil bych tón, aby on nezměnil názor.“

Bratři Grimmové se po sobě nervózně podívali. Generál Jacques du Marquis byl jedním z nejobávanějších generálů v Grande Armée, vojsku Francouzského císařství. Ale co může chtít od nich?

Ve stanu náhle začalo být cítit pižmo. Bratři Grimmové poznali, že i vojáci ho cítí, protože nervózně ztuhli, ačkoli nikdo se o ničem nezmínil.

„No tak, no tak, plukovníku,“ řekl venku za stanem nějaký tichý hlásek. „Takhle se přece s hosty nezachází.“ Ať to mluvil kdokoli, bylo jasné, že celou dobu poslouchal.

Generál Marquis vstoupil do stanu mezi svícny, až se plamínky závanem vzduchu rozkmitaly. Stan se okamžitě naplnil silnou pižmovou vůní jeho kolínského.

„Generál Jacques du Marquis?“ zeptal se Jacob.

Na muže s tak děsivou pověstí byl jeho fyzický vzhled poněkud zklamáním. Byl to malý muž s velikými šedými očima a velikými rukama. Na hlavě měl velký kulatý klobouk, širší než jeho ramena, a na uniformě několik vyznamenání. Sundal si klobouk a položil ho na stůl, takže se ukázala úplně plešatá hlava. Uvelebil se ve velké polstrované židli za stolem a složil ruce na břiše.

„Kapitáne De Lange, poručíku Remberte, prosím, rozvažte naše návštěvníky,“ přikázal generál. „Žijeme sice v nepřátelských dobách, to ale ještě neznamená, že se musíme nepřátelsky i chovat.“

Kapitán a poručík poslechl. Generál se přátelsky usmál, bratry Grimmym tím však nezmátl – v jeho očích nebyla ani špetka soucitu.

„Proč jste nás sem přivezli?“ zeptal se Wilhelm. „Nepředstavujeme přece hrozbu ani pro vás, ani pro Francouzské císařství.“

„Jsme vědci a spisovatelé!“ přidal se Jacob. „Od nás nemáte co získat.“

Generál se zasmál a pak si omluvně zakryl ústa rukou.

„Hezká historka, jenže já vím, jak je to doopravdy,“ řekl. „Víte, bratři Grimmové, já vás už nějakou dobu sleduju a vím, že nejen vaše příběhy, ale i vy sami toho v sobě skrýváte víc, než se zdá. *Donnez-moi le livre!*“

Generál luskl prsty a plukovník Baton vytáhl ze zásuvky stolu velkou knihu. Se žuchnutím ji položil před generála a ten v ní začal listovat. Bratři Grimmové knihu okamžitě poznali – byla jejich.

„Znáte ji?“ zeptal se Marquis.

„Je to výtisk našich pohádek pro děti,“ potvrdil Wilhelm.

„*Oui.*“ Generál nespustil oči ze stránek. „Já jsem váš velký obdivovatel, bratři Grimmové. Vaše příběhy prokazují velikou fantazii, jsou tak *merveilleuses* – kde jste ke všem těm příběhům přišli?“

Bratři Grimmové se po sobě obezřetně podívali – stále ještě nechápali, kam generál míří.

„Jsou to jen pohádky,“ pokrčil rameny Jacob. „Některé jsou originální, většinou jsou to ale jenom lidové vyprávěnky, předávané z generace na generaci.“

Generál Marquis pomalu kývl. „Ale předávané kým?“ zeptal se a knihu příběhů zabouchl. Přátelský úsměv zmizel a šedé oči přebíhaly od jednoho bratra k druhému.

Ani Jacob, ani Wilhelm nevěděli, jakou odpověď chce generál slyšet. „Předávají je navzájem rodiny, kultury, děti, jejich rodiče...“

„A víly?“ dodal generál zcela vážně a nehnul přitom ani brvou.

Místnost úplně ztichla. Když mlčení trvalo už nepříjemně dlouho, Wilhelm se podíval po Jacobovi a oba se zasmáli, aby to tvrzení zlehčili.

„Víly?“ zopakoval Wilhelm. „Vy si myslíte, že ty pohádky nám daly víly?“

„Víly neexistují, generále,“ přidal se Jacob.

Levé generálovo oko začalo prudce pošukávat, což bratry překvapilo. Generál zavřel oči a pomalu si masíroval tvář, dokud křeč nepřešla.

„Promiňte, bratři Grimmové,“ omluvil se s dalším hraným úsměvem. „Vždycky mi začne škubat oko, když mi někdo lže.“

„My vám nelžeme, generále,“ bránil se Jacob. „Ale pokud vás naše příběhy přesvědčily o opaku, pak je to ten největší kompliment, jaký –“

„TICHO!“ okřikl ho Marquis a oko mu zase začalo škubat. „Urážíte mou inteligenci, bratři Grimmové! Už vás dost dlouhou dobu sleduju. Víme o té třpytivé ženě, která vám příběhy nosí!“

Bratři Grimmové znehybněli. Srdce jim prudce bušilo a na čele naskočily kapičky potu. Oba léta dodržovali slib mlčení, ale přesto největší tajemství jejich života někdo odhalil.

„Třpytivá žena,“ opakoval Wilhelm. „Generále, poslouvejte se trochu! Vždyť je to směšné!“

„Moji muži ji viděli na vlastní oči,“ odsekl generál. „Nosí dlouhé roucho, které se třpytí jako noční nebe, ve vlasech má bílé květiny a v ruce dlouhou křišťálovou hůlku – a vždycky, když se vrátí, nosí vám nové příběhy do vašich knih. Ale odkud se vrací? Na to jsem se ptal sám sebe. Dlouhé dny jsem studoval každou mapu, kterou vlastním, a došel jsem k závěru, že to místo na žádné z těch map není.“

Wilhelm a Jacob zoufale vrtěli hlavou a pokoušeli se popřít, co generál říkal. Jak se ale dá popřít pravda?

„Vy vojáci jste všichni stejní,“ odsekl nakonec Jacob. „Už jste dobyli půl světa, a pořád ještě chcete víc – a tak si vymýšlíte věci, kterým byste mohli věřit! Jste jako král Artuš, posedlý Svatým grálem –“

„*Aportez-moi l'oeuf*,“ přikázal generál Marquis. Kapitán De Lange a plukovník Rembert vyšli ze stanu a za chvíli se vrátili s velkou bednou omotanou řetězy. Postavili ji na stůl před generála.

Generál sáhl do uniformy a vytáhl klíč, který nosil pěkně bezpečně na krku. Odemkl řetězy a otevřel bednu. Nejdřív vytáhl bílé hedvábné rukavičky a navlékl si je. Sáhl do bedny a vylovil

obří vejce z nejčistšího zlata, jaké bratři kdy viděli. Zjevně nebylo z tohoto světa.

„Není to ta nejkrásnější věc, jakou jste kdy viděli?“ zeptal se generál Marquis. Zíral na zlaté vejce téměř v transu. „A jsem přesvědčený, že to je teprve začátek – myslím, že to je jen malá ukázka zázraků, které nás čekají v říši, odkud pocházejí vaše příběhy, bratři Grimmové. A vy nás tam dovedete!“

„Ale to my nemůžeme!“ prohlásil Jacob. Pokusil se vstát, poručík Rembert ho však vmáčkl zpátky na židli.

„Kmotřička víla – ta třpytivá žena, o které mluvíte – nám přináší příběhy ze svého světa, abychom je sdíleli s tím naším,“ vysvětloval Wilhelm.

„Ona je jediná, kdo může cestovat mezi světy. My jsme tam nikdy nebyli, ani vás tam nemůžeme dovést,“ dodal Jacob.

„Kde jste vůbec přišel k tomu vejci?“ chtěl vědět Wilhelm.

Generál opatrně vrátil vejce do bedny. „Od jiné vaší známé, od té druhé ženy, která vám nosí příběhy. *Aportez-moi le corps de la femme oiseau!*“

Plukovník Baton vyšel ze stanu a za chvíli přitáhl vozík s mřížemi. Strhl plachtu, která ho zakrývala, a bratři Grimmové zalapali po dechu. Ve vozíku leželo mrtvé tělo Matky Husy.

„Co jste jí provedli?“ zařval Wilhelm a pokusil se vstát, ale skončil znova na židli.

„Obávám se, že se otrávil v místní hospodě,“ prohlásil generál Marquis bez sebemenších výčitek. „Je velice smutné, že nás tak energická bytost opustila, ale nehody se stávají. Našli jsme u ní to vejce. Takže si říkám – jestli mezi světy dokázala cestovat takhle ochlasta, jsem si prakticky jistý, že to vy dva dokážete také.“

Bratři byli úplně rudí a chřípí se jim chvělo. „A co uděláte, až se tam dostanete? Prohlásíte pohádkový svět za součást Francouzského císařství?“

„No ovšem,“ odpověděl generál Marquis, jako by se to rozumělo samo sebou.

„Nemáte nejmenší šanci!“ prohlásil Jacob. „V tom světě jsou lidi a tvorové, jaké si ani neumíte představit! Lidi a tvorové silnější, než vy kdy budete! Vaši armádu zničí, jen tam vstoupí!“

Generál Marquis se znova zasmál.

„To je dost nepravděpodobné, bratři Grimmové. Víte, Grande Armée má velké plány – do konce příštího roku hodláme dobýt velmi mnoho území. Pohádkový svět je jen drobeček z toho koláče, o který nám jde. Právě teď cvičíme tisíce a tisíce francouzských vojáků a ti vytvoří největší armádu, jakou kdy svět viděl. Pochybuju, že by se nám někdo dokázal postavit do cesty – ani Egypťané, ani Rusové, ani Rakušané, a rozhodně ne nějaká hrstka víl a skřetů.“

„A co chcete od nás?“ zeptal se Wilhelm. „Co když vám ten portál do jiného světa opravdu nedokážeme najít?“

Generál se usmál, ale tentokrát upřímně. Oči mu chamtivě zazářily, když konečně mohl vyslovit, o co mu skutečně jde.

„Máte dva měsíce na to, abyste našli cestu to Země příběhů, bratři Grimmové,“ sdělil jim.

„Ale co když to nedokážeme?“ namítl Jacob. „Už jsem říkal, že Kmotříčka víla je velmi záhadná. Možná už ji nikdy ani nevidíme.“

Generál se na ně chladně, zlomyslně zadíval. „Ale no tak, no tak, bratři Grimmové,“ řekl. „Vy to dokážete, protože na tom závisí budoucnost vašich přátel a vaší rodiny. A ty určitě nechcete zklamat.“

Nervózní ticho přerušilo drobné heknutí – nevydal ho však ani jeden z bratří. Jacob se podíval po kleci a všiml si, že Matka Husa zamlaskala. K úžasu všech přítomných se probrala, jako by se budila z dlouhého spánku.

„Kde to jsem?“ zeptala se. Posadila se a zamnula si zátylek. Protáhla si krk dlouze zívla. „No to snad ne, ve Španělsku už zase mají inkvizici? Jak dlouho jsem byla bez sebe?“

Generál pomalu vstal a zmateně vytřeštil oči. „Ale jak je to možné? Byla otrávená,“ pronesl spíš sám pro sebe.

„No, neříkala bych tomu otrávená... spíš mě příliš horlivě obsluhovali,“ prohlásila Matka Husa a rozhlédla se po stanu. „Počkat... To poslední, co si pamatuju, bylo, že jsem byla ve svojí oblíbený pivnici v Bavorsku. Hospodský štedře čepoval – jmenuje se Lester, je to moc příjemný člověk, můj starý přítel. Vždycky jsem říkala, že po něm pojmenuju svoje první dítě, jestli budu někdy nějaký mít – moment? Jacobe? Willy? Co tady při Merlinovi děláte vy dva?“

„Unesli nás,“ vysvětloval Jacob. „Tihle lidi mají v plánu do dvou měsíců přepadnout pohádkový svět. A vyhrožují, že jestli jim neotevřeme portál, ublíží naší rodině!“

Matka Husa otevřela úžasem pusy a dívala se střídavě na bratry a na vojáky. Už tak jí dalo dost práce se probrat, ale z téhle informace se jí zatočila hlava.

„Ale... ale... jak vědí –“

„Sledovali nás,“ prohlásil Jacob. „Nás všechny – mají tvoje zlaté vejce! Mají tisíce vojáků a chtějí pohádkový svět dobýt pro Francii –“

„Ticho!“ okřikl bratry plukovník Baton.

Generál Marquis ale zvedl ruku a plukovníka umlčel. „Ne, plukovníku, to je v pořádku. Tahle žena totiž pomůže našim přátelům splnit náš požadavek. Koneckonců, ani ona jistě nechce, aby se rodině Grimmových něco stalo.“

Zadíval se na ni přes mříže jako na zvíře. Matka Husa už se několikrát probrala na podivných místech a v divných situacích, ale tohle byl vrchol. Vždycky se obávala, že tajemství jejího světa

bude prozrazeno, ani ona si však nepředstavovala, že za tak podivných okolností.

Tváře jí zrudly a zmocnila se jí panika. „Já musím jít!“ prohlásila. Vztáhla před sebe ruku a zlaté vejce vyletělo z bedny do kárky, kde seděla. Pak následoval oslepující záblesk a Matka Husa byla pryč i s vejcem.

Vojáci ve stanu se rozkřičeli, generál se však ani nehnul. Pohled, kterým sledoval kárku, odkud Matka Husa zmizela, byl stále odhodlanější – nic neuvěřitelnějšího v životě neviděl, a zároveň to byl důkaz, že to, o co mu jde, skutečně existuje.

„*Général, quelles sont vos instructions?*“ zeptal se plukovník Baton, aby se dozvěděl, co má dělat.

Generál se podíval k zemi. „*Emmenez-les!*“ ukázal na bratry Grimmy.

Než se vzpamatovali, dostali zase roubík, měli svázané ruce a pytle na hlavách.

„Dva měsíce, bratři Grimmové,“ připomněl generál a nespouštěl přitom oči z vozíku. „Do dvou měsíců najdete portál, nebo já osobně před vašimi očima zabiju každého, koho máte rádi!“

Bratři pod maskami zakvíleli. Kapitán De Lange a poručík Rembert je zvedli a vystrkali ze stanu. Celý tábor slyšel jejich zdrušený křik, když je zavírali do kočáru a odváželi do tmavého lesa.

Generál Marquis se spokojeně opřel, vydechl a tlukot srdce i prudký tok myšlenek se pomalu uklidňovaly. Pohled mu padl na pohádkovou knihu bratří Grimmů; tichounce se zahihňal. Poprvé mu pohádkový svět nepřipadal jako pošetilá artušovská výprava za Svatým grálem – vítězství už bylo skoro na dosah.

Generál uchopil jeden miniaturní francouzský praporek z mapy Evropy a zabodl ho do desek knihy. Možná měli bratři Grimmové pravdu – možná v pohádkovém světě skutečně jsou divy, jaké si neumí představit – ale teď si je představoval...

KAPITOLA PRVNÍ

PŘÍLEŽITOST KE VZDĚLÁNÍ

B ylo půl jedné v noci a ze všech oken v domech na Sycamore Drive svítilo jen jedno. Bylo v prvním patře domu doktora Roberta Gordona a před ním se pohyboval nějaký stín. Doktorův nevlastní syn Conner Bailey přecházel tam a zpátky po pokoji. Věděl už celé měsíce, že poletí do Evropy, ale balení stejně nechal až těsně před odjezdem.

Navíc v televizi dávali dramatický seriál z vesmíru, ve kterém statečná astronautka musela zachránit svou loď a posádku před zlými mimozemšťany, a Conner vůbec nemohl odtrhnout oči od obrazovky. Pak se ale podíval na hodiny a zjistil, že za sedm hodin musí být na letišti. To ho konečně donutilo vypnout televizi a začít balit.

„Počkat,“ přemýšlel nahlas. „Budu v Německu tři dny... Takže bych si měl zabalit tak dvanáctery ponožky.“ Rozhodně pokýval hlavou a hodil je do kufru. „Člověk nikdy neví, třeba mají v Evropě spoustu louží.“

Pak vytáhl z prádelníku asi desatery boxerky a položil je na postel. Bylo to víc, než potřeboval, ale po jednom nepříjemném přespání ve školce, které skončilo mokrou postelí, se Conner naučil spodním prádlem nešetřit.

„No, tak snad mám všechno,“ prohlásil pak a přepočítal si, co má v kufru: sedm triček, čtyři svetry, kámen pro štěstí, dvě šály, druhý kámen pro štěstí, prádlo, ponožky, pyžamo, pokerový žeton pro štěstí a kartáček na zuby.

Rozhlédl se po pokoji a uvažoval, co ještě by tak mohl v Evropě potřebovat.

„Aha, kalhoty!“ zvolal, celý spokojený, že na to přišel včas.

Když přidal do kufru chybějící (a důležité) položky, posadil se na roh postele, zhluboka se nadechl a tvář se mu rozzářila širokým chlapeckým úsměvem. Nemohl si pomoci – ohromně se těšil.

Na konci minulého školního roku si Connera zavolala ředitelka paní Petersová a nabídla mu velmi zajímavou šanci.

„Provedl jsem něco?“ chtěl vědět Conner, když usedal.

„Pane Bailey, proč se mě na to ptáte pokaždé, když vás sem zavolám?“ zeptala se a podívala se na něj přes brýle.

„Promiňte. To je asi ze zvyku,“ pokrčil rameny.

„Zavolala jsem si vás ze dvou důvodů,“ pokračovala ředitelka.

„Zprvė mě zajímá, jak si Alex zvyká v té nové škole – kdeže to je? Ve Vermontu?“

Conner polkl a vykulil oči. „Aha.“ Občas zapomínal, jakou lež s rodiči napovídali ve škole, pokud šlo o jeho sestru. „Moc se jí tam líbí. Je hrozně spokojená!“

Paní Petersová se kousla do rtu a kývla, jako by ji to skoro zklamalo. „No to je dobře, to mám radost za ni,“ řekla. „I když si občas sobecky přeju, aby se přestěhovala zpátky a znovu se stala naší žákyní. Vaše maminka mi povídala o těch vzdělávacích programech, které tam nabízejí, a jsem si jistá, že se jí to musí líbit.“

„To ano, líbí,“ kývl Conner a vyhnul se jí pohledem. „A Alex vždycky milovala stromy... a javorový sirup... takže ve Vermontu jí to vyhovuje.“

„Aha,“ přimhouřila oči paní Petersová. „A bydlí u babičky? Pamatuju si to správně?“

„No, je u babičky – ta má taky ráda stromy a javorový sirup... To bude asi dědičný,“ dodal Conner a podíval se směrem doprava. Na okamžik zpanikařil, protože si nemohl vzpomenout, na kterou stranu se lidé dívají, když lžou – viděl o tom pořad v televizi.

„Tak ji moc pozdravujte a vyřídte jí prosím, ať mě přijde navštívit, až tu příště bude,“ dodala ředitelka.

„Vyřídím,“ slíbil Conner, kterému se ulevilo, že může změnit téma.

„Tak, a teď ten druhý důvod, proč jsem vás sem zavolala.“ Paní Petersová se narovnala ještě víc a postrčila přes stůl letáček. „Právě jsem se dozvěděla velice zajímavou informaci od jedné kolegyně, která učí angličtinu ve Frankfurtu. Vědci z Berlínské univerzity prý objevili časovou schránku, která patřila bratrům Grimmovým. Předpokládám, že z mých hodin v šesté třídě si pamatujete, kdo to byl.“

„Si děláte legraci? Babička je znala!“ vyjekl Conner.

„Prosím?“

Conner na ni chvíli beze slova třeštil oči, zděšený vlastní neopatrností. „Chci říct... jasně že se pamatuju,“ pokusil se to zamluvit. „Psali pohádky, ne? Babička nám je četla.“

„Přesně tak,“ usmála se paní Petersová – už si na Connerovy podivné výroky zvykla tak, že ji ani nenapadlo se na něco ptát.

„A podle Berlínské univerzity se v časové schránce objevily tři nové pohádky!“

„To je senzace!“ Conner byl upřímně nadšený a věděl, že stejně to potěší sestru.

„Souhlasím,“ kývla paní Petersová. „A ještě lepší je, že Berlínská univerzita pořádá ke zveřejnění těch pohádek velkou akci. Příští rok v září, tři týdny po začátku školního roku, se bude konat první veřejné čtení na hřbitově St. Matthäus-Kirchhof, kde jsou bratři Grimmové pochováni.“

„Jo, to je všechno skvělý,“ prohlásil Conner. „A co s tím mám společného já?“

„No, protože jste se stal sám tak trochu Grimmem –“

Conner se rozpačitě zasmál a uhnul pohledem doleva. Neměla ponětí, jak se tím komplimentem trefila.

„Tak jsem si myslela, že by vás mohl zajímat výlet, který mám v plánu uspořádat.“ Paní Petersová postrčila letáček ještě blíž ke Connerovi. „Rozhodla jsem se pozvat několik vybraných studentů, jako jste vy – studentů, kteří prokázali, že to s psaním a vyprávěním příběhů myslí vážně –, aby se se mnou vypravili do Berlína a stali se součástí publika, jež příběhy poprvé uslyší.“

Conner vzal letáček do ruky a zíral na něj s otevřenými ústy.

„No to je senzace!“ Rozložil ho a přeběhl očima berlínské zajímavosti. „Můžeme se taky podívat do některýho toho nočního klubu?“

„Bohužel, školská správa neschvaluje školní výlety delší než týden. Takže noční kluby nebudou, je mi líto. Strávíme tam jen tři dny, ale napadlo mě, že byste si takovou příležitost třeba nerad nechal ujít,“ pokračovala se spokojeným úsměvem paní Petersová. „Mám pocit, že na nás čeká kousek historie.“

Connerovi padl pohled na konec stránky a úsměv ho přešel. Viděl, kolik by ten výlet stál.

„No, to je dost drahá příležitost,“ povzdechl si Conner.

„Cestování nikdy není laciné, bohužel,“ řekla paní Petersová. „Ale ve škole máme řadu příležitostí, jak si vydělat potřebné peníze, a můžu vám dát příslušné informace –“

„Moment!“ zvolal Conner a úsměv se mu vrátil. „Já zapomínám, že si máma zrovna vzala doktora! Už nejsme chudí! Jenomže já nevím, jsem já chudý, nebo ne? Musím se jich zeptat. Ještě mi to s tím nevlastním synem není moc jasné.“

Paní Petersová pozvedla obočí, protože nevěděla, co má Connerovi říct. „Tak tohle budete muset probrat s nimi, ale na konci toho letáčku je můj telefon do kanceláře, kdybyste potřeboval pomoc s přesvědčováním,“ dodala a mrkla na něj.

„Díky, paní Petersová!“ řekl Conner. „Koho ještě jste pozvala?“

„Jen pár studentů,“ odpověděla ředitelka. „Ze zkušenosti vím, že víc než šest žáků na jeden dozor může na výletě vést ke scénám jako z *Pána much*.“

„Chápu,“ kývl Conner. Nemohl dostat z hlavy představu, jak parta zdivočelých šestáků přivazuje paní Petersovou na rožeň a opéká ji nad ohněm.

„Ale Bree Campbellová už se přihlásila,“ dodala. „Ta myslím s vámi chodí na angličtinu k paní Yorkové, ne?“

Conner cítil, jak se mu prudčeji rozbušilo srdce. Tváře mu zrudly a musel stisknout rty, aby potlačil úsměv. „To je fajn,“ odpověděl tiše, ačkoli jeho vnitřní hlas hulákal: „*Proboha, Bree Campbellová jede do Německa! To je úžasný! To je ta nejlepší zpráva na světě!*“

„Ona je taky dost spisovatelky nadaná. Myslím si, že byste spolu mohli docela dobře vycházet,“ podotkla ještě paní Petersová, aniž tušila, jak se Connerovi zrychluje tep. „Doufám, že s námi budete moct jet také. A teď se vraťte do třídy.“

Conner kýval, když vstával, a pak ještě celou cestu zpátky na biologii. Nechápal, proč se mu místnost vždycky zdá teplejší, kdykoli zahlédne Bree Campbellovou nebo zaslechne nějakou zmínku o ní. Dokonce si nebyl jistý ani tím, co k ní cítí – ale ať už to mělo jakýkoli důvod, vždycky se těšil na každé setkání s ní a přál si, aby se jí líbil.

Nedokázal to vysvětlit, ať o tom přemýšlel sebevíc. Jedna věc však byla jistá: Conner musí jet do Německa!

Když to odpoledne řekl mamince a nevlastnímu tátovi, proběhla debata překvapivě dobře.

„Je to báječná příležitost ke vzdělání,“ vykládal Conner. „Německo je hrozně zajímavá země, spousta historie a tak, a taky tam myslím byla nějaká válka – můžu jet? Můžu jet?“

Charlotta a Bob seděli na pohovce a četli si letáček. Oba se zrovna vrátili z dětské nemocnice, kde pracovali, a neměli ještě ani čas se převléknout, když je nadšený Conner přepadl.

„Vypadá to na zajímavý výlet,“ kývla Charlotta. „Váš tatínek by byl z časové schránky bratří Grimmů nadšený!“

„Já vím, já vím,“ kýval Conner „Právě proto tam chci jet – abych to zažil za nás za všechny! Prosím, můžu?“ nadsakoval rozčilením. Vždycky, když Conner o něco žádal, vyváděl jako hyperaktivní čivava.

Váhali jen vteřinu, ale Conner měl pocit, že to je hodina. „No tak! Alex smí žít v jiné dimenzi, a já nesmím na školní výlet do Německa?“

„Jet samozřejmě můžeš,“ kývla Charlotta.

„JO!“ zajásal Conner a zamával pěstmi ve vzduchu.

„Ale budeš si to muset zaplatit,“ dodala rychle.

Conner okamžitě ruce spustil a jeho nadšení vyprchalo jako vzduch z propíchnutého balonku. „Je mi třináct – nemůžu si dovolit výlet do Evropy!“

„To je pravda, ale co jsme se nastěhovali do Bobova domu, dostáváš kapesné za pomoc v domácnosti, a taky čtrnácté narozeniny budeš mít co nevidět,“ připomněla Charlotta a v duchu počítala. „Když to dáš dohromady a něco si k tomu přivyděláš ve škole, budeš si moct dovolit –“

„Polovinu,“ dořekl Conner. Už to mockrát přepočítal tam i zpátky s ohledem na každou možnost, kterou mu rodiče můžou navrhnout. „Takže sice budu moct dojet tam, ale už ne zpátky.“

Bob se podíval na brožurku a pokrčil rameny. „Charlotto, co se dohodnout, že to bude půl napůl? Je to opravdu výjimečná přežitost. Krom toho, je to báječný kluk, tak snad neuškodí, když mu něco dopřejeme.“

„Díky, Bobe! Mami, poslechni svýho manžela!“ prohlásil Conner a ukázal na něj, jako by naváděl letadlo.

Charlotta o tom chvilku přemýšlela. „Dobře, jsem pro,“ kývla. „Když si polovinu vyděláš a dokážeš nám, že o ten výlet opravdu stojíš, druhou půlku ti dáme. Domluveno?“

Conner nadšením nedokázal zůstat v klidu. „Děkuju, děkuju, děkuju!“ volal a s oběma si potřásl rukou. „Bylo mi potěšením s vámi jednat.“

A tak, po čtyřech měsících, kdy šetřil kapesné, peníze, které dostal k narozeninám, a všechno, co si vydělal na školních akcích prodejem bonbonů, pečiva a dost příšerné keramiky (většinu jí koupili Charlotta s Bobem), měl Conner dost na polovinu cesty a chystal se do Německa.

Začátkem toho týdne, kdy měl Conner odlétat a měl nejvyšší čas začít balit, vstoupil Bob do jeho pokoje s dalším překvapením. Plácl na postel svého nevlastního syna velmi starým a zaprášeným kufrem. Byl hnědý a samá nálepka ze slavných míst. Connerův pokoj byl najednou cítit po nemytých nohou.

Bob si dal ruce v bok a pyšně se na kufr zadíval. „Tady to je!“ prohlásil.

„Co tady je?“ nechápal Conner. „To je rakev?“

„Ne, to je zavazadlo, s kterým jsem jezdil po Evropě já sám jako vysokoškolák.“ Bob láskyplně pohládl kufr po boku jako starého psa. „Docela jsme si to spolu užili – sjezdili jsme toho spoustu. Tak jsem si říkal, že by se ti mohl hodit do Německa.“

Conner si neuměl představit, že by měl cestovat s něčím takovým – překvapilo ho, že se kufr před jeho očima nerozpadá jako mumie, kterou po tisících let vytáhnou z rakve. „Já nevím, co na to mám říct, Bobe,“ prohlásil a své výhrady zakryl neupřímným úsměvem. Odmítnout nemohl, protože bez Boba by do Německa nejel vůbec.

„Děkovat mi nemusíš,“ řekl Bob, ačkoli poděkování bylo to poslední, na co teď Conner myslel. „Jen pro mě něco udělej a kup jí v Berlíně nálepku, ano?“

„Ten kufr je ona?“

„No jasně. Říkal jsem jí Betsy,“ dodal Bob a zamířil ke dveřím. „Užij si to s ní! Jo, skoro jsem zapomněl, levý zámek potřebuje stlačit dost silou, aby zapadl. Ale když se do toho pořádně opřeš, bude všechno v pořádku.“

Na konci týdne Conner zjistil, jak to Bob myslel, když se pokoušel zavřít kufr i s těmi kalhotami, na které původně zapomněl. Tříkrát se do toho pořádně opřel, div si nehnul zády, a pak to vzdal.

„No dobře, tak možná budou stačit jenom šestery ponožky, čtyři trička, patery boxerky, dva svetry, pyžamo, pokerový žeton pro štěstí, kartáček na zuby a jeden kámen pro štěstí,“ řekl si. Ostatní věci vyndal a kufr zavřel.

Už měl být dávno v posteli, přesto chtěl ještě chvíli zůstat vzhůru. Chtěl se co nejdéle těšit. Přemýšlet o výletě do Německa

byl skvělý způsob, jak zahnat ostatní myšlenky, které v poslední době měl. Když se rozhlédl po pokoji a zaposlouchal se do prostého ticha domu, nedokázal už popřít osamělost, kterou až do té chvíle potlačoval. Něco mu v životě chybělo... Sestra.

Conner otevřel okno, aby tu nebylo takové ticho. Ale Sycamore Drive byla právě tak klidná jako dům a nijak ho neutěšila. Podíval se k hvězdnatému nebi. Přemýšlel, jestli Alex vidí tytéž hvězdy. Možná, že Země příběhů je jedna z těch hvězd, na které se dívá, jen ještě nebyla objevena. To by přece bylo příjemné zjištění, ne? Že ho od sestry dělí jen světelné roky, a ne dimenze?

Když už samotu nemohl vydržet, řekl nahlas: „To by mě zajímalo, jestli je vzhůru.“

Potichu seběhl po schodech do obývacího pokoje. Na zdi tam úplně samo viselo veliké zlaté zrcadlo. Dala jim ho babička, když byli naposled spolu – bylo to to jediné, co umožňovalo dvojčatům komunikovat.

Dotkl se zlatého rámu a ten se rozzářil a zatřpytil. Vždycky chvíli takhle zářil, dokud se Alex neobjevila na druhé straně – nebo pohasl, když se neobjevila. A dnes se neobjevila.

„Asi má moc práce,“ postěžoval si Conner tiše. „Pořád má spoustu práce.“

Když Conner dorazil domů po svém posledním dobrodružství v pohádkovém světě, povídali si se sestrou každý den několik hodin. Ona mu vyprávěla, co ji babička učí a jaká kouzla už umí používat. On jí povídal o škole a co probírali, ale její historky byly vždycky mnohem zajímavější než ty jeho.

Jenže Alex se stále víc a víc stávala součástí pohádkového světa a hovory řídly. Občas mezi nimi uplynul i celý týden. Občas si Conner říkal, jestli ho Alex vůbec ještě potřebuje. Odjakživa věděl, že jednou vyrostou a budou každý žít svůj vlastní život – nečekal však, že se to stane tak brzo.

Conner se znova dotkl zrcadla a čekal. Doufal, že se sestra přece jen objeví. Nechtěl odjet do Německa, aniž by s ní ještě mluvil.

„No, tak jí to asi budu muset vyprávět, až se vrátím,“ povzdechl si Conner a zamířil do postele.

Došel až ke schodům, když se za ním ozval slabý hlas: „Connere? Jsi tam?“

Conner se rozběhl zpátky k zrcadlu a srdce mu poskočilo. Sestra stála před ním v zrcadle. Na hlavě měla členku z bílých karafiátů a třpytivé šaty stejné barvy jako nebe. Tvářila se vesele, Conner ale poznal, že je velmi unavená.

„Ahoj, Alex! Jak se máš?“

„Skvěle,“ odpověděla. Conner poznal, že ho vidí stejně ráda jako on ji. „Jsi dlouho vzhůru.“

„Nemůžu spát,“ odpověděl Conner. „Asi jsem moc rozčilený.“

Alex nakrčila čelo. „Rozčilený? Proč?“ Než ale Conner stačil něco říct, Alex si odpověděla sama. „Aha, ty zítra letíš do Německa, vid’?“

„Ano,“ kývl Conner. „Spíš dneska než zítra. Tady je fakt hodně pozdě.“

„Já na to úplně zapomněla! Promiň,“ omlouvala se Alex, kterou mrzelo, že jí to vypadlo z paměti.

„To nic,“ odpověděl Conner. Opravdu mu to bylo úplně jedno, byl hlavně rád, že ji vidí.

„Měla jsem strašně práce s výukou magie a s tím pitomým inauguračním plesem,“ postěžovala si a promnula si oči. „Já jsem dokonce zapomněla i na naše narozeniny! Věřil bys tomu? Babička a Matka Husa mi upekly dort a já jsem se jich musela zeptat, co se slaví!“

Teď zase Conner nakrčil čelo. „Inaugurační ples? Co to je?“

„Ale to je taková oslava, kterou pořádá Rada víl na oslavu mého přijetí za členku,“ prohlásila Alex, jako by o nic nešlo.

„No to je senzace, Alex!“ vyjekl Conner. „Ty už budeš v Radě? To jsi určitě nejmladší víla, kterou tam kdy vzali!“

Alex se na tváří objevil hrdý a nadšený úsměv. „Ano,“ kývla. „Babička si myslí, že už jsem připravená. Ale já s ní tak docela nesouhlasím; ještě se toho musím opravdu moc učit –“

„Ale víš přece, že babička je pes ochranář. Ta by chránila i oceán před dešťovou kapkou,“ uklidňoval ji Conner. „Když ona si myslí, že jsi připravená, tak určitě jsi.“

„No, snad jo,“ odpověděla Alex, která si stále ještě nebyla vůbec jistá sama sebou. „Je to však velká zodpovědnost. Když budu v Radě, znamená to, že taky budu automaticky ve Shromáždění šťastných konců – což znamená podílet se na spoustě rozhodnutí – a spousta lidí a tvorů ode mě bude čekat radu –“

„Jenže nebyť tebe, už žádné Shromáždění šťastných konců není,“ připomněl jí Conner. „Ty jsi porazila Kouzelnici a celý svět je ti za to zavázaný. Já bych si starosti nedělal.“

Alex se mu podívala do očí a usmála se. „Díky, Connere.“ Jeho názor pro ni vždycky znamenal víc než názor kohokoli jiného.

„Mimochodem, jak se má babička?“ zeptal se Conner.

„Dobře,“ odpověděla Alex. „Hrozně se jí stýská po tobě a po mámě – skoro tak moc jako mně. V těch posledních pár měsících mě toho moc naučila. Vážně, Connere, já teď umím věci, že by to na tebe možná udělalo docela dojem.“

Conner se rozesmál. „Alex, tys na mě dělala dojem, ještě jsme se ani nenarodili. Vsadil bych se, že tvoje část dělohy byla mnohem uklizenější a pořádnější než moje.“

Alex se proti své vůli zasmála nahlas – bratrův smysl pro humor jí chyběl, ale ani tak ho v něm nehodlala podporovat. „Prosím tě, Connere! Vtipy o děloze? Neblbni. Máš kliku, že máma spí a neslyší tě,“ prohlásila. „A co vůbec dělá? Když se mnou mluví, je vždycky ohromně spokojená, jenže oba víme, jak umí hrát.“

Conner kývl. „Ona se fakt má dobře. Stýská se jí po tobě, ale od té doby, co jsme se vrátili, jsem ji jenom jednou nebo dvakrát přistihl, jak brečí nad naší starou fotkou. S Bobem je fakt šťastná. Skoro už jsem to zapomněl, jaké to je, vidět ji pořád takhle spokojenou – je to skoro, jako by tu zase byl táta.“

„No, to jsem ráda,“ kývla Alex. „Táta by byl z toho výletu do Německa nadšený. Nejspíš by jel s tebou, kdyby ještě žil – škoda, že nemůžu jet taky.“

Conner se podíval na hodiny. „No, když tak o tom mluvíme, asi bych si měl jít radši lehnout. Za nějaké tři hodiny musím vyrazit na letiště.“

Alex protáhla obličej. „Škoda. Moc jsi mi chyběl – bylo to fajn si zas popovídat,“ řekla. „Jenže jsem měla fakt strašně moc práce. Občas uteče celý týden, a já mám pocit, jako by to byl jen den nebo dva.“

„Ale jsi pořád spokojená, ne?“ Podíval se na ni s pozvednutým obočím. Poznal by, kdyby mu lhala.

„No...“ Alex si vzpomněla na všechny své lekce magie, na všechny úkoly, a přesto, jak byla tím vším zavalená a unavená, odpověděla po pravdě: „No, když mám být upřímná – nikdy jsem nebyla šťastnější! Každé ráno vstávám s úsměvem, protože žít tady je jako vzbudit se do snu, co nikdy nekončí!“

Sourozenci se na sebe usmáli, protože věděli, že je to pravda. Pro Connera sice byl život bez ní těžký, věděl ale, že Alex je tam, kam patří, a že si to užívá.

„Škoda, že tě nemůžu vzít do Německa s sebou,“ posteskl si Conner.

„Škoda,“ souhlasila Alex. „Ale pochybuju, že by bratři Grimmové mohli napsat nějaký příběh, který jsme ještě neslyšeli od babičky nebo od táty nebo... Moment...“ Sjela očima ke spodní části zrcadla. „Máš vpravo dole uvolněný rám?“

Conner prozkoumal roh zrcadla. „Ne – ale počkat, vlevo dole jo!“

„Můžeš ho opatrně odtáhnout a odkrýt růžek skla?“ zeptala se Alex a sama to na své straně udělala.

„Jde to,“ potvrdil Conner.

„No fajn. A dokázal bys opatrně ulomit kousíček tak, aby přitom neprasklo –“

Cink! Conner držel kousek větší než dlaň jeho ruky. „Takhle?“

Cink! Alex také kousek ulomila – byl menší a úhlednější než ten bratrův, ale ani jeden z nich to nekomentoval.

„Skvěle! A teď se do něj podívej!“ Alex se zase podívala do svého.

Conner pohlédl do střeptu zrcadla ve své ruce a spatřil, jak z něj hledí sestřina tvář. „Báječně!“ zasmál se. „Teď tě můžu mít pořád v kapse! To je něco jako videochat!“

„Senzace,“ radovala se Alex. „Vždycky jsem chtěla vidět Evropu! A teď si běž lehnout, ať do toho Německa nepříletíš úplně utahaný.“

„Tak jo. Dobrou, Alex,“ řekl Conner. „Zavolám ti – nebo bych asi měl spíš říct *odrazím se ti* – hned jak vystoupím z letadla.“

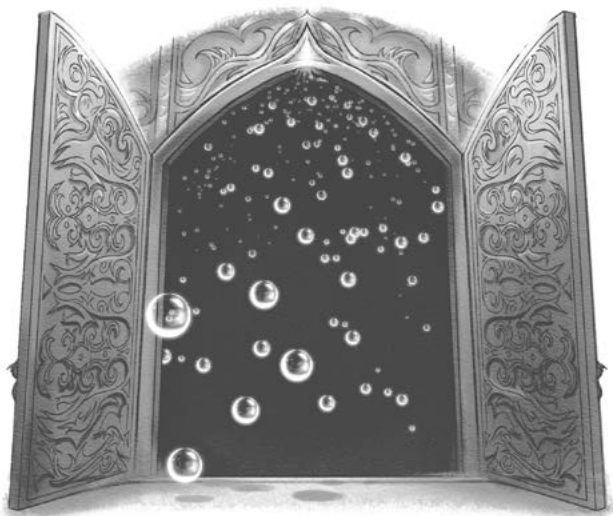
„Moc se na to těším!“ odpověděla Alex, spokojená, že se může bratrova výletu účastnit. „Mám tě ráda, Connere.“

„Já tě mám taky rád, Alex,“ prohlásil Conner. Po těch slovech se dvojčata jedno druhému vytratilo ze zrcadla a jejich životy se zase rozdělily.

Conner vyběhl po schodech a svůj kousek zrcadla opatrně uložil do kufru plného nálepek. Lehl si do postele a zavřel oči, nemohl ale usnout – rozhovor se sestrou ho úplně probral a všechno předchozí nadšení se mu vrátilo.

Zasmál se sám sobě: „Tak já jsem lítal na kouzelný huse, šplhal po obří fazoli, plul do očarovaný podmořský jeskyně na hřbetě obří želvy a plavil se na létající lodi oblohou jiný dimenze...“ vypočítával si sám pro sebe, „ale jsem celej bez sebe, že zítra poletím letadlem! To snad není pravda...“

KAPITOLA DRUHÁ

SÍŇ SNŮ

Alex se druhý den vzbudila s úsměvem. Budila se tak každý den od doby, co začala žít v Zemi příběhů, ale dnes to byl úsměv obzvláště široký, protože včera mluvila s bratrem. Vždycky se cítila líp, když mluvila se svou rodinou.

Palác víl bylo to nejkrásnější místo, jakém Alex kdy bydlela. Žasla nad jeho nádhernými zlatými sloupy, loubími, schodišti, věžemi a rozlehlými tropickými zahradami. Měl ovšem i jednu nepřijemnou stránku, totiž že tu bylo jen velmi málo stěn a stropů – venku bylo pořád tak krásně, že je víly nepotřebovaly. To znamenalo, že každé ráno, když nad Říší víl vysvitlo slunce, neměla Alex jinou možnost než vstát s ním.

Naštěstí dokázala začarovat magnólii, aby svými větvemi a květy obrostla její pokoj jako závěsy. To jí každé ráno poskytlo několik minut odpočinku navíc, než se musela přinutit vstát z postele. Kromě těch očarovaných závěsů ale měla pokoj docela prostý. Stála tam velká pohodlná postel s bílými povlaky z různých plátek, několik poliček přečpaných jejími oblíbenými knihami a v rohu malý šatník, který téměř nepoužívala díky několika kouzelným trikům, jež ji naučila babička.

Alex vstala z postele, vzala z nočního stolku křišťálovou hůlku a zamávala jí kolem těla. Prostá noční košile se změnila v dlouhé třpytivé šaty barvy nebe a čelenku z bílých karafiátů. To byla její běžná vílí uniforma a podobala se té, kterou nosila babička.

„Dobré ráno, mami, Connere a Bobe,“ řekla Alex zarámované fotografii na nočním stolku. „Dobré ráno, tati,“ oslovila druhou, na které byl její zemřelý otec.

Pak se zhluboka nadechla a zavřela oči. „Tak, tři přání do poledne, tři přání do poledne,“ řekla si. „To zvládneš, to zvládneš.“

Každý den v poledne chodila Alex za babičkou do jejích pokojů na další lekci. Někdy to byla magie, někdy filozofie, ale ať to bylo cokoli, vždycky to bylo velice příjemné.

A přestože po Alex nikdo nic takového nevyžadoval, v poslední době sama sobě dala za úkol, že ještě předtím musí splnit okolním vesničanům aspoň tři přání za pomoci té trochy magie, kterou už ovládala. Na čtrnáctiletou vílu ve výcviku to byl dost ctižádostivý plán, jenže Alex odjakživa nebyla spokojená, když nemohla plnit úkoly na hranici svých sil. Krom toho zjistila, že čím víc má práce, tím méně se jí stýská – a čím méně myslí na svůj domov v Mimosvětě, tím lépe jí jde výcvik.

Rázně vyšla ze svého pokoje, proběhla palácem a pustila se po hlavním schodišti dolů. Na třpytivé zlaté stěny a podlahy bylo

potřeba si trochu zvykat, ale už se jí z nich netočila hlava zdaleka tolik jako ten první týden, kdy v paláci žila.

Alex minula Rosetu, která zastříhovala nádhernou růžovou zahradu hned u paláce. Růže a trny byly veliké jako její hlava.

„Dobré ráno, Roseto!“ zavolala Alex.

„Dobré ráno, miláčku!“ zamávala na ni Roseta. „Už jsi zase tak časně vzhůru?“

„Ano,“ kývla Alex. „Tři přání před polednem každý den! Už dva měsíce jsem nevynechala ani jednou!“

„Dobře to děláš, miláčku! Jen tak dál!“

Alex šla dál zahradou, dokud ji nepolekalo hlasité odfrknutí po levici. Podívala se tam a spatřila Matku Husu, jak spí opřená o velký kámen se stříbrnou čutorou v ruce. Lester spal vedle ní – ti dva se zřejmě včera v zahradě trochu „zdrželi“.

„Dobré ráno, Matko Huso!“ prohlásila Alex tak hlasitě, že oba vzbudila.

Matka Husa znovu odfrkla a probrala se. „Cože je?“ zeptala se a otevřela jedno oko. Lester zívá a protáhl si dlouhý krk.

„To jste spali celou noc venku?“ žasla Alex.

„No, my jsme si s Lesterem po večeři vyšli na procházku a na chvilku jsme si sedli, a to je to poslední, co si pamatuju,“ vzpomínala Matka Husa. „Takže jsme tu nejspíš taky zůstali. Lestere, ty jedna vycpávko do matrací! Měl jsi mě vzbudit! Zkazím si pověst!“

Lester obrátil oči v sloup, jako by chtěl říct: *To sis vzpomněla brzo.*

„Proč musíme bydlet zrovna v takovéhle ranní zemi?“ stěžovala si Matka Husa. „Já se vážně přestěhuju do Východního království. Tam lidi aspoň umějí spát!“ Vylezla Lesterovi na hřbet, chopila se otěží a společně odstartovali směrem k Paláci víl.

Alex se za nimi dívala a musela se smát. Pak si připomněla svůj úkol a vykročila dál. Došla na kraj zahrady a ocitla se na velké louce.

„Kornelie!“ zavolala a hlasitě se plácla do stehna. „Pojď sem, chlapče! Kde jsi? Kornelie!“

Na druhém konci louky pil z potoka jednorožec – ale nepodobal se žádnému jinému jednorožci v zemi. Byl to nemotora s velkým břichem, které se mu při chůzi houvalo. Z hlavy mu vyrůstal stříbrný roh, ale byla ho jen polovina – zlomil si ho při nehodě ještě jako hříbě.

„Tady jsi, Kornelie!“ všimla si ho Alex.

Jednorožec ji zjevně rád viděl a přiběhl se nechat pohladit po mohutném nose.

„Dobré ráno, chlapče.“ Alex cítila, že s jejím rohatým přítelem není něco v pořádku. Jeho krok působil sklesle. „Co se stalo, Kornelie? Vypadáš smutně.“

Kornelius sklonil velikou hlavu a zachmuřeně se podíval přes potok. Alex se tam podívala také a spatřila v dálce stádo nádherných jednorožců. Jeden byl hezčí než druhý – měli dlouhá štíhlá těla a dokonalé rohy, které se na slunci leskly.

„No tak, Kornelie,“ chlácholila ho Alex a pohladila ho po hřívě, „musíš se přestat srovnávat s ostatními.“

Kornelius kývl, jenže Alex viděla, že mu to nejde od srdce. Nikdy neuměl dobře tajit své pocity – nosil takříkajíc srdce na kopytu.

„Víš, proč jsem si za svého jednorožce vybrala zrovna tebe, Kornelie?“ zeptala se ho.

Nešťastný jednorožec odtáhl pysky a předvedl veliké, dokonale bílé zuby.

„Ano, já vím, že se hezky usmíváš, ale to není jediný důvod,“ zavrtěla hlavou Alex.

Kornelius si stoupl na zadní a předníma nohama začal opisovat malé kroužky.

„Ano, taky umíš dobře tancovat, ani o tom ale nemluví,“ řekla Alex. „Vybrala jsem si tě, protože jsi jiný než všichni ostatní“

jednorozci v Říši víl. Roh máš možná malý a zlomený, ale srdce veliké a silné.“

Kornelius si odfrkl a obrátil se stranou. Pochvala ho uvedla do rozpaků, až mu bílá kůže zrůžověla.

„Tak co, pomůžeš mi splnit pár přání?“ zeptala se Alex. Jednorozec nadšeně zařehotal. „Prima, tak jedeme!“ Kornelius sklonil hlavu a Alex mu naskočila na záda. Mávla hůlkou nad jeho hlavou a zašeptala mu do ucha: „Dones mě k někomu, kdo mě potřebuje, Kornelie.“

Korneliův zlomený roh se rozzářil, hlava se prudce obrátila k severozápadu a on se plným tryskem pustil tam, kam ho vedlo kouzlo. Jednorozci jsou mnohem rychlejší než normální koně a Alex si musela přidržovat čelenku.

Hnali se mezi stromy, přes řeku a dva potoky a nakonec narazili na cestičku, která je vedla do Krásného království. V dálce se objevila malá prostá vesnička a Kornelius zpomalil. Donesl Alex doprostřed vesnice – roh ho vedl jako psa čenich. Mnozí vesničané se v úžasu zastavili, když kolem nich Alex projela.

„Buďte zdraví, dobří lidé Krásného království!“ zavolala Alex a rozpačitě zamávala. „Nás si nevšímejte, my tu jen plníme přání.“

Vesničané nebyli tak nadšení, jak doufala, a prostě se vrátili k práci. Kornelius se zastavil před chaloupkou se stěnami z proutí a slaměnou střechou.

„Víš určitě, že jsme tu správně?“ Kornelius sebejistě kývl a jeho roh přestal zářit.

Alex seskočila z jednorozce a došla ke dveřím. Zaklepala zlehka, ale klacíky se pod jejím prstem zlomily a ve dveřích se udělala dírka.

„No nazdar,“ povzdechla Alex. Nezačínalo to právě dobře.

„Kdo je tam?“ zeptal se slabý hlas za dveřmi. Alex nakoukla do dírky, kterou právě udělala, a zjistila, že na ni hledí nějaké oči.

„Dobrý den,“ řekla. „Jmenuju se Alex a jsem víla! Nebo, abych byla úplně přesná, víla ve výcviku – ale přišla jsem plnit přání. Můj jednorožec mě dovezl sem. Má tady někdo nějaké přání?“

Oči orámované vráskami si ji prohlížely nahoru a dolů. Alex věděla, že by potřebovala ještě trochu zapracovat i na tom představení, nejen na magii, ale k jejímu překvapení se dveře otevřely a před ní se objevila stará žena.

„Pojď dál,“ vyzvala ji, i když se nezdála být z návštěvy právě nadšená.

„Děkuju,“ řekla Alex. Vešla do dveří a rozhlédla se po domečku. Byl špinavý a tmavý, zevnitř stejně chatrný jako zvenčí. „Máte útulný dům,“ řekla Alex zdvořile. „S čím vám můžu pomoci?“

„Tohle jsou moje vnučky. Předpokládám, že jsi přišla pomoci jim,“ řekla žena. Kdyby na ně babička neukázala, Alex by si ani nevšimla, že u stěny stojí tři holčičky – trojčata. Byly tak špinavé, že splývaly s domem.

„Těší mě,“ pozdravila Alex, ony jí však ruku nestiskly.

„Potřebují hezké šaty do školy,“ vysvětlila žena. Usedla ke stolu, na kterém ležely nitě a látka. „Nemůžeme si dovolit nové šaty kupovat, tak jsem se pokusila je ušít sama, jenže moje ruce už nejsou, co bývaly.“ Pozvedla ruce roztřesené artritidou.

„Už nic neříkejte!“ prohlásila Alex. „Změním jejich otrhané oblečení v krásné šaty, které budou do školy pyšně nosit.“

Trojčata se po sobě vykuleně podívala – ona by to vážně dokázala? Alex si kladla stejnou otázku. Pozvedla hůlku a mávla směrem ke každé z holčiček, jako by dirigovala symfonii. Jednu po druhé je obklopily zářivé jiskřičky a změnily jejich hadry v jasně růžové šaty s bílým límcem.

Holčičky se na šaty dívaly bez jediného slova. Alex předpokládala, že jsou šokované kouzlem, jehož byly svědky – ale to se hodně pletla.

„Fuj, růžový!“ postěžovala si jedna z nich.

„Nesnáším růžovou!“ přidala se druhá.

„Můžeš je předělat na jinou barvu?“ žádala třetí.

Alex jejich nevděčné poznámky trochu vyvedly z míry. Podívala se na jejich babičku, protože čekala, že je napomene.

„Na mě se nekoukej. Nezeptala ses jich, jakou barvu chtějí,“ pokrčila rameny stařena.

„Pardon, moje chyba,“ prohlásila Alex, zvedla zase hůlku a třikrát mávla směrem k dívkám, takže šaty se změnilly na žluté, fialové a modré.

„Lepší?“ zeptala se.

„Ten límec se mi nelíbí,“ stěžovala si jedna z holčiček.

„Já chci zelený,“ dožadovala se druhá.

„Mně se ty růžový líbily víc,“ přidala se třetí.

Alex se zachvělo chřípí a musela se kousnout do jazyka. „No dobře,“ procedila mezi zuby. Mávla hůlkou a splnila jim jejich žádosti. „Tak, už jste spokojené?“

„No jo,“ odpověděla jedna z nich bez nadšení.

„Jde to,“ řekla druhá.

„Nemůžeš mi vrátit ty starý šaty?“ zeptala se třetí.

To Alex dostalo. Měla chuť jim říct, že žebráci si nemůžou vybírat, ale jakožto víla se nedokázala přimět to vyslovit. Koneckonců, nepomáhala jim přece, protože byly chudé; pomáhala jim proto, že tak to víly dělat mají.

„Děvčata, poděkujte pěkně té milé víle za nové šaty, i když jí to kouzlení ještě moc nejde,“ vyzvala je stařena.

Trojčata se zamračila. „Děkujeme,“ zamumlala jednohlasně, ale upřímně to neznělo.

„Nemáte zač,“ odpověděla Alex, ani ona to však nemyslela vážně. „Mějte se pěkně ve škole.“

Naštvaně vyšla z domu a našla Kornelia, jak oždibuje střechu.

„Tak, jedno přání máme z krku, teď ještě dvě,“ konstatovala. Přesvědčila sama sebe, že i když její první dnešní skutek nikdo neocení, byl přesto dobrý. Vyskočila na Korneliova záda a znovu nad ním mávla hůlkou. „Tak jedeme dál, Kornelie!“

Jednorozci znovu zazářil roh a on se rozběhl jiným směrem. Brzo se ocitli na kraji ještě menší vesnice v severní části Krásného království. Kornelius odvezl Alex na malý kopeček a vyložil ji u studny, kde stály dvě vesnické děti a dívaly se dovnitř.

Alex se usmála, zaujala náležitou pózu s pozvednutou hůlkou a řekla: „Ahoj, děti!“ Ony však dál koukaly do studny. Alex si odkašlala. „Jak vám můžu pomoci? Upadlo vám tam něco?“

Děti se na ni konečně podívaly, ale jejich zachmuřené výrazy se nezměnily.

„Ne,“ řekl chlapec. „Už nějakou dobu je vyschlá.“

„Maminka nás sem posílá každý den s kbelíkem a doufá, že tu bude voda,“ dodala holčička. „Jenže každý den se vracíme bez ní.“

Alex to potěšilo. „Tak to vám můžu pomoci,“ prohlásila a připadala si užitečná.

„Jak?“ zeptal se chlapec.

„Postavíš nám jinou studnu?“ zajímala se holčička.

„Ne, já jsem víla!“ prohlásila Alex, trochu zklamaná, že jim to musí říkat. Byla si jistá, že babička nikdy nikomu nemusela vysvětlovat, kdo je. „Můžu udělat kouzlo, aby se voda vrátila.“

Vesnické děti jen pozvedly obočí – nevěřily jí to.

„Jestli jsi víla, tak kde máš křídla?“ namítl chlapec.

„Ne všechny máme křídla,“ vysvětlovala Alex. „Máme nejrůznější podoby, velikosti a variace.“

Děti naklonily hlavy a zadívaly se na Kornelia. „Je to jednorozec?“ zeptal se chlapec.

„Správně, je! Díky němu jsem vlastně tady – přivezl mě sem, protože věděl, že tady budu moci být užitečná,“ vysvětlila Alex.

Kornelius hrdě zvedl hlavu a dětem se předvedl, ale na ty dva hned tak něco dojem neudělalo.

„Proč je tak tlustý?“ chtěl vědět chlapec.

„Ten roh má zlomený?“ zeptala se holčička.

Kornelius sklopil hlavu a smutně se zadíval k zemi.

„Roh si zlomil, když byl malinký, a vypadá tak proto, že toho musí od ostatních hodně spolknout,“ odsekla Alex. „Tak chcete, abych vám tu studnu spravila, nebo ne?“

Vesnické děti pokrčily rameny. „No, asi jo,“ zahuhlal chlapec. „Horší to být nemůže.“

Alex byla ráda, že konečně dojde na věc. Prikázala dětem, aby se postavily kousek za ni. Nakoukla do studny a neviděla nic než suchou hlínu na dně hodně hluboké šachty. Pozvedla křišťálovou hůlku a mávla jí směrem ke studni. Ozvalo se zurčení vody a studna se začala plnit. Děti jásaly a tleskaly radostí.

„Tys nám spravila studnu!“ volal šťastně chlapec.

„Ty jsi přece jenom víla,“ radovala se holčička.

„Pojď s námi do vesnice, ať tě můžou odměnit,“ žádal chlapec.

Alex pokrčila rameny a tváře jí zrůžověly. Těšilo ji, že ji někdo ocenil. „Není třeba mě odměňovat,“ prohlásila. „Všechno, co dělám, dělám pro vyšší dobro a nikdy neočekávám –“

Alex nedořekla a děti ztuhly. Země pod nohama se jim začala třást a ze studny se ozvaly hlasité hvízdavé zvuky, jak se plnila vodou až po okraj.

„No nazdar,“ vydechla Alex. Ona, děti i Kornelius pomalu couvali. Ze studny vytryskl k nebi obrovský gejzír, jako když vybuchne sopka.

„Já jsem se pletl!“ vykřikl chlapec. „Tohle je horší! Tohle je horší!“

„Zachraň se, kdo můžeš!“ zaječela holčička.

Obě děti se řítily z kopce dolů do vesnice a křičely z plných plic. Vesničané vybíhali z domů a obchodů, aby se podívali, co

znamená ten rámus – a nevěřili vlastními očím. Voda z gejzíru přšla na vesnici a smáčela všechno a všechny.

Taky Alex a Kornelius už byli promočení. „Kornelie! Sedni si na tu studnu! Ucpi ji, než něco vymyslím!“ prosila ho. Jednorozec se na ni podíval, jako by se zbláznila. „Prosím!“ zaškemrala.

Kornelius opatrně došel k studni. Kopyta měl už špinavá od čerstvého bláta, které gejzír vytvářel. Zvedl ocas, posadil se přímo na studnu a gejzír zarazil. Byla to pro něj ponižující situace, ale zabralo to. Vesničané dole se začali radovat, jenže to trvalo jen chvilku. Tlak vody ve studni narůstal, až nakonec vystřelil jednorozce do vzduchu. Přistál na blátivém svahu a řítil se k vesnici jako lavina. Všichni vesničané znova prchali do svých domů a obchodů, aby se mu vyhnuli.

Kornelius narazil do boku stodoly. Byl tak obalený blátem, že připomínal spíš vraníka.

„Vyschni!“ křičela Alex a ukazovala hůlkou na studnu. „Vyschni! Vyschni! Tak vyschni už! Vyschni!“

Najednou ze špičky hůlky vyletěla velká ohnivá koule přímo do studny, takže polovinu rozbila. Naštěstí se tlak vody zmírnil a gejzír se ztratil. Studna byla rozbitá, ale plná vody – a vesnice také.

„Spravila jsem to!“ zvolala šťastně Alex. Vesničané vykukovali z domů a obchodů a dívali se na ni nahoru. Všichni byli promáčení a vzteklí. „Aspoň už zase máte vodu,“ zkusila to Alex odbýt smíchem, ale nikdo se k ní nepřidal.

Zablácený jednorozec se vrátil na kopec k mladé víle. „No tak jo, Kornelie. Zmizíme odsud.“

Vylezla mu na záda a vyrazili – tentokrát ne plnit další přání, ale prostě tak daleko od promáčené vesnice, jak to v té chvíli šlo.

Našli v lese malý potůček a omyli se. Korneliovi se ani nechtělo dívat se na vlastní odraz ve vodě – byl teď tlustý, se zlomeným rohem a ještě špinavý.

„Mám použít hůlku a zase tě očistit?“ zeptala se Alex. Kornelius zavrtěl hlavou – nechtěl dopadnout jako ta studna. „No dobře,“ ustoupila Alex. „Tak poslední zastávka.“

Do poledne zbývaly dvě hodiny a Korneliův kouzelný roh je vedl do jihozápadního cípu Východního království. V dáli se objevil statek, který jí připadal povědomý.

„Nebyli jsme tady už?“ zeptala se Alex pochybovačně, jednořezec si však byl jistý, že je roh vedl správně. Alex před sebou uviděla sedláka, jak staví plot kolem zeleninové zahrady, a usoudila, že to asi bude ten, koho hledají.

„Promiňte? Potřebujete pomoc?“ zeptala se ho.

Sedlák si otřel pot z čela a podíval se po ní přes rameno. Okamžitě vyskočil a začal ji gesty zahánět, jako by byla divoké zvíře, se kterým nechce nic mít.

„Hej, hej,“ volal přitom. „Já nestojím o potíže, dámo!“

Alex se to dotklo. Jak ho mohlo napadnout, že by chtěla dělat potíže?

„Pane, já vám nechci ublížit,“ ujistila ho. „Jsem víla. Přišla jsem vám pomoci.“

Farmář si založil ruce v bok a změnil si ji přimhouřenýma očima. „To jste minule říkala taky,“ odsekl.

„Minule?“ opakovala Alex. „Takže já jsem tady opravdu už byla?“

Sedlák lítostivě pokýval hlavou. „Jo, pomohla jste mi oplotit zahradu, aby tam nemohli zajíci a jeleni,“ připomněl jí.

Alex si přitiskla ukazováček na ústa a snažila se rozpomenout. „Já si vás pamatuju!“ zvolala pak. „Vy jste sedlák Robins! Ale co se stalo s tím plotem, který jsem vám postavila?“

Alex slyšela, jak cvakly dveře. Když vzhlédla, viděla, že z chalupy vyšel sedlákův syn – na toho si Alex vzpomněla bez potíží. Byl vysoký a silný, tak o rok starší než ona, vlasy mu padaly do čela a Alex připadal velmi hezký.

„Zvířata nám ten plot sežrala,“ odpověděl syn s vyzývavým úsměvem. „Byl ze šlahounů a listí – sice to byla zábava, koukat se, jak magicky roste, jenže pro býložravce to zrovna dobrá překážka nebyla.“

„Nemáš náhodou dodělat ten stůl?“ zeptal se významně sedlák Robins svého syna.

„Mám přestávku,“ odsekl chlapec. Bylo jasné, že když je tu Alex, nikam se mu nechce. Ona se snažila nedívat se mu přímo do očí – vždycky se při tom totiž začervenala.

„A proč jste mi posledně neřekli, že takový plot nepomůže?“ zeptala se sedláka.

„A kdy asi tak?“ pokrčil rameny. „Mávla jste hůlkou a pak jste zmizela, jen jste nás ještě ujistila, že vám nemusíme děkovat.“

Alex zavrtěla hlavou a obrátila oči v sloup. „No jo, každý dobrý skutek bude po zásluze potrestán,“ zavrčela pro sebe. „V tom případě mi teď dovolte, abych vám to vynahradila!“ Pozvedla hůlku. Už chtěla vykouzlit nový plot, ale sedlák se jí postavil do cesty.

„Hele, slečinko,“ prohlásil obhrouble, „já mám před sebou dneska spoustu práce a ten plot, to je teprv začátek. To nejlepší, co pro nás můžete udělat, je dát nám pokoj a přestat nás zdržovat.“

„To je přece hloupost,“ namítala Alex. „Stačí, když mávnu hůlkou, a plot bude hotový –“

„Řekl jsem ZMIZTE!“ zařval sedlák Robins, kterému došla trpělivost. „My o vaši pomoc nestojíme, ani ji nepotřebujeme. Já vím, že takový jako vy řeší věci mávnutím ruky, ale lidi jako my se o sebe umějí postarat. Tak prosím vás jděte někam měnit děvečky na princezny, než udělám nebo řeknu něco, čeho bych pak litoval.“

Alex úžasem otevřela ústa. Rozhodně nehodlala dopustit, aby s ní někdo mluvit tímhle tónem, zvláště po tom dnešním těžkém dopoledni. Sedlák Robins si nevybral správný den.

„Ne!“ rozkřikla se Alex na sedláka.

„Cože?“ zeptal se on.

„Rozhodně nikam nezmizím,“ upřesnila Alex.

Sedlákův syn našpicoval uši – tohle mohlo být ještě zajímavé.

„Fakt mě mrzí, že jsem se tak namáhala, abych vám pomohla, jenže vy nejste jediný, kdo má práci, kamaráde,“ prohlásila Alex a přistoupila k sedláku Robinsovi blíž. „Je to prostě tak, že mou pomoc potřebujete, ať už o ni stojíte, nebo ne, a proto jsem tady! Proto mě sem můj jednorožec dones! Takže se kousněte do jazyka, uhněte a nepleťte se mi do cesty, protože já se odsud nehnu, dokud ten plot nebude hotový!“

Vypadalo to, že sedlák Robins má z Alex strach. Jeho syn se hryzal do ruky, aby zadusil smích. Alex odložila hůlku a vyhrnula si rukávy. Přistoupila k sedlákovi a sáhla po jeho kladivu.

„Co to děláte?“ ptal se.

„Dejte mi to kladivo!“ přikázala Alex. „Na ten plot žádná kouzla nepotřebuju.“

Vyškubla mu kladivo z ruky, sebrala dva kusy dřeva a pokračovala ve stavbě tam, kde sedlák přestal. Oba muži stáli bez pohnutí a jen zírali, jak mladá víla pracuje.

„Jestli vy dva máte dneska tolik práce, tak bych vám doporučila, abyste se do ní pustili, než to dodělám,“ utrhla se na ně a probodla je pohledem. Nepřeli se s ní. Sedlák Robins pár kroků popošel a začal tahat ze země mrkev a jeho syn se vrátil do domu k rozdělanému stolu.

Alex pracovala rychlým tempem. Měla takový vztek, že byla hotová za necelé dvě hodiny. Zatloukla poslední hřebík do posledního kusu dřeva a vrátila se ke svému jednorožci.

„Hotovo!“ zavolala na sedláka Robinse. Také jeho syn vyšel ven, aby se podíval na dodělaný plot – zručnost mladé víly na něj udělala dojem. Alex sebrala ze země svou hůlku a vyskočila na jednorožce.

„Hezký den, pánové,“ řekla. „A mimochodem, nemusíte mi děkovat! Jsem totiž víla a je to moje práce!“

A odcválala na Korneliovi tak rychle, že oba šokované sedláky zahalil oblak prachu.

Když se Alex dostala zpátky do Říše víl, bylo už pár minut po poledni. Kornelia poslala na louku na kraji zahrady a spěchala k paláci, aby už babičku nenechala čekat ani chvíli.

„Ale no tak, ony vás nebudnou,“ ozval se v zahradě nějaký veselý hlas. Klementina krmila žaludy rodinku veverek na jednom stromě, kolem kterého Alex běžela. Zvířátka však byla nervózní z včel bzučících Klementině kolem drdolu.

„Ahoj, Klementino,“ pozdravila Alex.

„Propána, co se ti stalo?“ užasla Klementina, když si všimla, jak Alex vypadá. Po té příhodě se studnou a po budování plotu byla Alex dost špinavá. „Vypadáš, jako kdybys spadla do potoka!“

„To je na dlouhé povídání,“ mávla rukou Alex, která se nechtěla zdržovat vysvětlováním.

„Mluvil tady někdo o potoce?“ ozval se jiný veselý hlas. Z blízkého rybníčku se vynořila Blankyta. Dlouhé hedvábné vlasy i roucho splývaly s hladinou, na které plula.

„Chudák Alex měla těžké dopoledne,“ ukázala na ni Klementina.

„Jen jsem se snažila pomoci co nejvíc lidem ještě před polední hodinou u babičky,“ vysvětlila Alex.

„Nepřeháněj to s prací, Alex,“ radila Blankyta. „Čeká tě velký den!“ Jak plula rybníčkem, dotkla se zlehka hladiny a kolem ní rozkvetly nádherné lekníny. „Dělám si výzdobu do zásoby. Inaugurační plesy jsem měla vždycky ráda. Je to dobrá příležitost, aby se celé království co nejlépe vyšňořilo!“

„Já se plesu už nemůžu dočkat! Moje včely mi chystají nové plesové šaty z pláství,“ přidala se Klementina.

„Jak moc slavnostní to je?“ vyptávala se Alex a cítila, jak se

v ní zvedá přímo tornádo úzkosti. „Myslela jsem, že to je jenom nějaký jednoduchý obřad. To se taky budu muset vystrojit?“

Klementina a Blankyta se po sobě znepokojeně podívaly – asi jako by se jich zeptala, co je to slunce.

„Miláčku, inaugurační ples je tvůj vstup do společnosti,“ vysvětlila Blankyta. „Musíš vypadat tak, jak chceš, aby si tě pamautovali.“

„Budou tam všechny víly království,“ přidala se Klementina. „A budou chtít vidět tebe!“

Alex zavřela oči. „No to je nádhera...“, povzddechla si. „Jako by nestačilo, že vstoupím do Rady víl, teď ještě abych si dělala starosti s tím, že se musím líbit celé říši. Proč mám pocit, že mi víly vždycky řeknou to nejdůležitější až na poslední chvíli?“

„Nelam si s tím hlavu, miláčku, tobě bude slušet všechno, co si vybereš,“ chlácholila ji Klementina.

„To ano, jen si prosím tě nevyber tohle,“ ukázala Blankyta na šaty, které měla Alex právě na sobě.

Alex si tiše povzddechla. Mávla hůlkou kolem těla a její šaty zase zazářily jako nové. „No, tak díky za popovídání, děvčata!“ zavolala a pokračovala k Paláci víl.

Vyběhla po zlatém vstupním schodišti do hlavního sálu a po dalších schodech do patra, kde bydlela babička. Byly to jedny z mála komnat v paláci, které měly čtyři stěny, a tak Alex musela zaklepat.

„Pojď dál, miláčku,“ zaslechla známý hlas. Vešla tedy. Nezáleželo na tom, kolikrát už v babiččiných komnatách byla – nepřestávaly ji oslňovat.

Byt Kmotříčky víly byl ohromující. Žádným jiným výrazem se to vystihnout nedalo. Nábytek byl z narůžovělých oblaků a po pokoji se vznášel. Postel stála pod větvemi vrby s křišťálovými listy. Na jedné straně místnosti byl veliký krb, ale místo aby

v něm plál oheň, stoupaly z něj bublinky a poletovaly pokojem. Lustr – stovka holubiček na větvích – se vznášel uprostřed pokoje, ačkoli tam nebyl strop, na němž by mohl viset.

Každá rovná plocha byla plná různých suvenýrů, jež Kmotříčka víla za život posbírala. Na krbové římse ležely klenoty, které jí věnovali vládcové různých říší. Velký stůl u krbu byl plný barevných lahvíček nápojů a elixírů. Na zdi visela skleněná vitrína a v ní sbírka kouzelných hůlek. Na stěně proti krbu byla knihovnička plná knih s kouzly, fantasy románů a historických svazků.

Ale všechny tyhle cennosti zakrývaly spousty rodinných fotografií s Alex, Connerem a jejich tatínkem, kresbičky, které jí dali jako malí, písemky z matematiky a z diktátů, z nichž dostali dobré známky, a příšerná přáníčka z nalepených makaronů, jež jí s Connerem vyrobili ke Dni prarodičů. Nikdy nevyhodila nic, co jí dvojčata dala.

Vzadu v pokoji, na vyvýšeném stupínku, stál psací stůl Kmotříčky víly. Byl celý ze skla, Alex však za ním babičku nikdy neviděla sedět. Vždycky jí našla stát u jednoho ze čtyř vysokých oken, z nichž byl nádherný výhled na Říši víl.

„Ahoj, Alex,“ řekla babička od okna. Na sobě měla své obvyklé šaty, které připomínaly hvězdnatou tmavomodrou oblohu.

„Promiň, že jdu pozdě,“ omluvila se Alex. „Trochu se mi to dneska vymklo z rukou, když jsem plnila přání.“

„Ano?“ zajímala se babička. „Jak to?“

Alex si povzddechla. „Občas si nejsem jistá, jestli vůbec mám být víla,“ přiznala. „Nevykládej si to špatně: já miluju kouzla a moc ráda lidem pomáhám. Občas ráno vstanu a mám ohromnou radost z toho, co pro lidi dělám, a jindy zas mám pocit, že to všechno jenom kazím. Někdy se mi zdá, že lidem nepomáhám dost, a někdy zas, že lidi o mou pomoc ani nestojí. A když si ne-

věřím, odnáší to kouzlo – začne být hrozně nepředvídatelné. To si pak říkám, že v Radě víl nemám co dělat.“

Alex si sedla na schody k pódiu a promnula si unavené oči. Babička k ní došla a zlehka ji pohladila po temeni.

„Přepínáš se, Alex,“ řekla své vnučce. „Jsi jen jedna. Ať se snažíš sebevíc, všem pomoci nemůžeš. A začínáš se také učit, že některým lidem se pomoci nedá, ne proto, že jsou bezmocní, ale protože pomoci nechtějí.“

Alex sklopila oči – tahle lekce pro ni byla těžká.

„Jsem ráda, že ses o tom zmínila,“ pokračovala babička. „Chci ti něco ukázat. Pojď za mnou.“

Pomohla jí vstát a vedla ji ven z komnaty a pak po velmi dlouhé chodbě. Zastavily se u velikých dveří pod impozantním obloukem. Alex je ještě nikdy neviděla.

„Kde to jsme, babi?“

„Tohle,“ ukázala babička s úsměvem, „to je Síň snů.“

Otevřela dveře. Alex se zajíkla a vykulila oči, až byly dvakrát tak velké. Něco takového ještě v životě neviděla. Byl to temný, nekonečný prostor, který jako by se táhl všemi směry celé kilometry. Všude kolem se vznášely zářivě jasné koule. Zdálo se, že v místnosti je zavřená celá galaxie.

Vstoupily a zavřely za sebou. Alex si nebyla jistá, na čem vlastně stojí, protože tam ve skutečnosti nebyla žádná podlaha.

„Tahle místnost tu je stejně dlouho jako samy víly,“ řekla babička.

„A co to je?“ zeptala se Alex a ukázala na koule plující kolem.

„To jsou sny, všechny do jednoho. Nezáleží na tom, jestli jsou velké, nebo malé, každé *přeju si* nebo *chci* je v téhle místnosti zaznamenáno.“

„Jsou jich tu tisíce – ne, miliony!“ rozhlédla se Alex.

„To ano, možná i víc,“ kývla Kmotříčka víla. „Jak vidíš, ani

všechny víly světa nemůžou splnit každý sen. Když se podíváš zblízka, uvidíš, co v nich je a komu patří.“

Středně velká koule vlétla Alex přímo do dlaně. Nakoukla dovnitř a uviděla v ní malou holčičku s papírovou korunou na hlavě.

„Tahle holčička sní o tom, že bude princeznou,“ vysvětlila babička. „Takových tu najdeš mnoho. Pozornost ale věnujeme spíš takovým jako tenhle.“

Do ruky jí vletěla jedna z největších koulí a obě do ní nahlédly. Uvnitř smutný chlapecek dával pozor na mladší sestru, která seděla na dřevěném invalidním vozíku.

„Ten chlapec by dal cokoli, jen aby jeho sestra mohla znova chodit,“ vysvětlila babička. „Je to jedna z největších koulí, protože je to jeden z těch větších snů – a je snadnější ho chytit, protože je nesobecký. Dám si ho stranou a podívám se potom, jestli bych pro ně nemohla něco udělat.“ Babička vložila kouli do kapsy svého roucha.

„Tak takhle tedy nacházíš lidi, kterým pomáháš?“ zeptala se Alex.

„Přesně tak. Je to účinnější než jednorožci, nemyslíš?“

Usmály se na sebe. Alex sáhla po jiné velké kouli, ale ta jí ne a ne zůstat v ruce.

„Proč se nedá chytit?“ zeptala se Alex, neboť se obávala, že chyba je v ní.

„Protože ten, komu patří, nestojí o tvou pomoc, a dokonce ani nechce prozradit, jaký sen má,“ vysvětlila babička.

„To je přece hloupost,“ namítla Alex. „Proč nechce, abych to viděla?“

„Chápat něčí nejhlubší touhy vždycky znamená riskovat, že ho poznáš víc, než se chce nechat poznat,“ vysvětlila Kmotříčka víla. „Přesvědčila jsem se o tom častěji, než by mi bylo milé.“

Alex o tom chvilku přemýšlela a pak se přestala pokoušet kouli chytit. „To musí být hrozný pocit, vidět tolik snů a vědět, že je nemůžeš všechny splnit,“ uvažovala nahlas.

„Když jsem byla mladší, nejspíš mi to vadilo také,“ kývla babička. „Ale musíme dělat, co můžeme, a netrápit se tím, co neovládáme. Není to fér a ani to není realistické, očekávat od sebe, že vyřešíš všechny problémy světa. Nezapomínej, že bez ohledu na to, kolik snů tady najdeš, bylo by jich mnohem víc, nebýt nás. Každé přání, které splní hůlka víly, inspiruje tucet dalších lidí k tomu, aby si ty své splnili pomocí magie, již mají sami v sobě. Podívej se třeba na tenhle.“

Kmotřička víla ukázala na kouli, která se vznášela přímo před nimi. Koule pomalu slábla, až se rozplynula docela.

„Co se s ní stalo?“ zeptala se Alex.

„Sen se uskutečnil,“ vysvětlila babička. „A nemělo to nic společného s námi. Ten člověk, kterému patřil, se léta a léta inspiroval jinými, až si ho nakonec dokázal splnit sám, a nejspíš tím ještě povzbudil nesčetné množství dalších. Nechtěla bych žít ve světě, kde si nikdo nevěří natolik, aby si plnil sny.“

Alex se ostýchavě usmála. „Myslím, že už začínám chápat, co se mě snažíš naučit, babi.“

Babička se usmála také. „To ráda slyším.“ V dlani jí přistála malá koule, okamžitě se však rozplynula.

„Čí byl tenhle?“ zeptala se Alex.

„Můj,“ opověděla babička. „Každá věc, kterou se naučíš, je pro mě jeden splněný sen. A musím říct, že se učíš mnohem rychleji než kdysi já.“

Alex se znova usmála. Přestože měla za sebou těžký den, s babičkou jí připadalo, že i ona si plní své sny. Věděla, že někde tady v místnosti je koule, jež patřila jí a právě se rozplynula.

„Tak, a teď chci, aby sis zbytek týdne odpočinula, samozřejmě“

kromě výuky. Nemůžeš pomoci nikomu, když nebudeš umět pomoci nejdřív sama sobě,“ přikázala Kmotříčka víla.

„Tak dobře,“ neochotně souhlasila Alex. „Díky za poučení, babi.“ Objala ji a vyšla ze Síně snů. Nevěděla, co by po zbytek dne měla dělat – bylo to už nějakou dobu, co naposledy měla volno.

Babička zavřela oči a na víčkách se jí objevily drobné slzičky. Netušila, že je vůbec možné být na někoho tak hrdý, jako ona byla na svou vnučku. Věděla, že Alex bude jednou ještě lepší Kmotříčka víla než ona sama.

A bohužel, podle jistých změn, které na sobě v poslední době pozorovala, se zdálo, že ten den přijde mnohem dřív, než by si obě přály...

KAPITOLA TŘETÍ

OBJÍMAČKY KNIH

Connerovi se zdál bláznivý sen. Hopsal si německou venkovskou krajinou v jasně zelených kožených kalhotách a vesele pohupoval košíkem čerstvě natrhaných květin. Šťastně jódloval a mířil k malebné vesničce před sebou. Všechno bylo tak klidné a šťastné – chtěl tu zůstat nadosmrti. Ale náhle zaječela siréna – byl to známý zvuk, slyšel ho už mockrát. Podíval se k nebi a uviděl zlé mimozemšťany rasu z televizního seriálu, který včera sledoval, jak se řítí k vesničce a útočí na ni!

Sen se přetrhl v půli, když Connerovi došlo, že to neječí poplašná siréna, ale jeho vlastní budík. Praštil do něj víckrát, než by musel, aby ho umlčel. Byl tak unavený, že si ani nepřipadal živý.

Měl pocit, jako by měl v hlavě veliký mrak, který mu brání dokonce i udržet otevřené oči.

I když byl rád, že si mohl včera popovídat s Alex, trpce teď litoval, že šel spát tak pozdě. Oblékl se a pomalinku vláčil Betsy ze schodů. Bob a Charlotta na něj čekali u dveří – byli oba ranní ptáčata, což Conner prostě nechápal.

„Tak můžem, šampione?“ zeptal se Bob a zatočil klíčky od auta.

Conner zavrčel něco, co snad znělo jako ano. Charlotta měla v nemocnici ranní směnu a byla už oblečená v ošetrovatelské uniformě. Objala pevně svého syna.

„Buď rozumný,“ nabádala ho. „Ale hlavně si to užij!“

„Mami, já nemůžu odjet do Německa, když mě pořád objímáš,“ sípal Conner, který se skoro dusil.

„Ještě chvílku,“ řekla Charlotta. „Teď už mám na objímání jenom tebe.“

Když maminka Connera konečně pustila, hodil kufr do Bobova auta a vyrazili na letiště. Zastavili se ve fastfoodu na mastnou snídani, jaká by jim u Charlotty nikdy neprošla, a Bob cestou vypravoval o tom, co v Evropě zažil on sám. Conner z toho slyšel jen tu a tam něco – kolébání a měkké nadsakování auta ho uspávalo. Nakonec Bob zaparkoval u letiště.

„Ještě než půjdeš, chci ti něco dát,“ řekl Bob.

„Nemá to nic společného s kytíčkama a včeličkama, že ne?“ obával se Conner nejhoršího. „Já už jsem ve škole viděl ty videa.“

„Ehm, ne...“ Bob se odmlčel, jako by přemýšlel, jestli by s ním přece jen neměl vést přesně tenhle rozhovor. Nakonec se ale rozhodl pokračovat tak, jak měl v plánu. „Mám pro tebe něco, o čem maminka neví.“

Sáhl do kapsy a vytáhl kreditku. Podal ji svému nevlastnímu synovi a ten šokovaně vytřeštil oči, když na ní uviděl napsáno „Conner Jonathan Bailey“.

„To je... to... to je moje jméno,“ vydechl Conner. „Ty jsi mi zařídil kreditku, Bobe?“

„Ano,“ kývl Bob. „PIN je rok, kdy ses narodil. Je to jen pro naléhavé případy a jen na tuhle cestu, rozumíš? Jak se živý a zdravý vrátíš domů, vezmu si ji zpátky. Já vím, že maminka je proti takovým věcem, ale já chci, abys ji pro všechny případy měl – člověk nikdy neví. Takže to bude naše tajemství, ano?“

Conner nadšeně kýval. „Jasně! Bobe, z tebe se pomalu stává můj nejoblíbenější člověk vůbec. Děkuju mockrát!“

Bob se zasmál. „No to rád slyším.“ Poplácal Connera po zádech. „Jsi moje rodina, Connere. Chci si být jistý, že se ti nic nestane. Tak si užij dobrodružství. Myslím dobrodružství podle normálních měřítek. A pokud možno se vyhýbej zlým kouzelníčkám a mluvícím zvířatům.“

Conner si všiml, že před vchodem do letištní haly stojí paní Petersová a kolem ní čtyři dívky ze školy, které také právě přijely. A i když se na cestu těšil, nebyl ani trochu nadšený, že bude muset jet zrovna s nimi.

„Neboj,“ ujistil Boba. „To nejděsivější z celého výletu na mě čeká tamhle.“

Objal ho, popadl Betsy a zamával na rozloučenou, když Bob odjížděl. Pak zamířil k paní Petersové a skupince děvčat u vchodu. Všechny holky vypadaly stejně unaveně jako Conner. Paní Petersová ovšem působila čerstvě jako vždycky, což byl další důkaz Connerovy teorie, že je robot.

„Dobré ráno, pane Bailey,“ pozdravila ho optimisticky jako obvykle.

„Dobré ráno, paní Petersová,“ odpověděl Conner. „Ahoj, Mindy – Cindy – Lindy – Wendy.“

Ani jedna z dívek neodpověděla, ale Conner to ani nečekal. Od začátku školního roku neřekly Connerovi ještě ani slovo.

Místo toho ho jen z dálky probodávaly pohledem – jako by je někdy v minulosti veřejně zostudil a nikdy se za to neomluvil. Connerovi sice nebylo jasné, proč to dělají, příliš se tím však nezabýval. Věděl, že holky v tomhle věku se obvykle chovají dost divně – a tyhle čtyři, to byly jedny z nejdivnějších holek, co kdy poznal.

Mindy, Cindy, Lindy a Wendy byly nerozlučné už od první třídy, kdy je učitelka dala dohromady na nějaký projekt s vymýšlením rýmů. Později založily ve škole čtenářský klub a každou volnou chvíli trávily v knihovně. Připomínaly by Connerovi jeho sestru, kdyby nebyly tak bláznivé.

Mindy byla nejmenší, nejhlasitější a považovala se za vůdce skupiny. Vlasy si každý den česala do dvou culíčků, jako by se k tomu smluvně zavázala. Cindy byla nejmladší a dodneška hrdě všem vykládala, že přeskočila předškolní přípravku. Taky měla v puse tak velká rovnátka, že by se z toho kovu dal postavit sate-lit. Lindy byla černoška a byla to největší dívka ve škole. Byla dokonce vyšší než učitelé. Trochu se hrbila, protože neustále na někoho shlížela z výšky. Wendy byla velmi ostýchavá a obvykle nechala za sebe mluvit ostatní. Byla to Japonka, měla černé vlasy a ty největší oči, jaké kdy Conner u někoho viděl.

Věděl už nějakou dobu, že tyhle čtyři pojedou, a málem si cestu rozmyslel. Naštěstí jela taky Bree a tím se to zase vyrovnalo.

„Už čekáme jen na slečnu Campellovou a pak půjdeme k odbavení,“ prohlásila paní Petersová a rozhlédla se. „Budete v naší skupině jediný chlapec, pane Bailey. Zvládnete to?“

„Ale jo,“ kývl Conner. „Já jsem zvyklý. Máma se sέgrou si spolu povídaly o různých holčičích věcech i přede mnou... Obvykle u večeře, z čehož jsem fakt nebyl nadšený.“

Dívky si při zmínce o sestře vyměnily významné pohledy. Nedokázal přijít na to, o co jim jde.

„Á, slečna Campbellová je tady,“ prohlásila paní Petersová.

Conner se otočil směrem, kterým ukazovala, a viděl, že se k nim skutečně blíží Bree Campbellová. Mrak vyčerpání, který mu až do té chvíle plnil hlavu, se okamžitě rozplynul. Stačilo ji jen vidět a měl pocit, jako by vypil pět energy drinků.

Bree Campbellová byla úplně jiná než všechny ostatní holky, co kdy potkal. Byla vždycky klidná a vyrovnaná, nikdy kvůli ničemu neječela a nikdy se nikým a ničím nenechala vyvést z míry. Měla světlé vlasy a v ofině růžové a modré proužky. Obvykle nosila desítky náramků, na hlavě fialovou čepici a v uchu aspoň jedno sluchátko, kdykoli to šlo.

„Dobré ráno, slečno Campbellová,“ řekla paní Petersová.

„Dobré ráno,“ pozdravila Bree a zívla. Ona dokonce i zívá víc cool než všichni ostatní, pomyslel si Conner.

„Tak pojdte dovnitř k odbavení,“ zavelela paní Petersová. Chopili se zavazadel a zamířili za ní. Jeden po druhém ukázali pasy té dámě u přepážky a nechali se odbavit.

Conner stál ve frontě hned za Bree. Nedokázal vysvětlit, proč je z ní tak nervózní. Byl nadšený, že je blízko u ní, ale zároveň ho to děsilo.

Je to jenom holka, ne kraja, opakoval si pořád dokola. Bud' v klidu. Nesnaž se vtipkovat. Chovej se normálně. A až se vrátíš, zajdi si s tím k doktorovi.

„Mindy, Cindy, Lindy a Wendy sedí v řadě třicet jedna, sedadla A, B, C a D,“ rozdala jim paní Petersová palubní vstupenky. „A Conner a Bree v řadě třicet dva, sedadla A a B.“

Connerovo srdce metalo kozelce. *Budu sedět vedle Bree! Budu sedět vedle Bree! Hurá!* říkal si. Ale proč mi to připadá jako nejlepší zpráva mého života?

Zahlédl Breeinu fotku v pase – která byla mnohem lepší než ta jeho, což ho ale nepřekvapovalo – a Bree ho při tom přistihla.

Conner musel rychle přemýšlet, aby nevypadal ujetější, než skutečně byl.

„Máš v pase mnohem lepší fotku než já,“ řekl. „Já jsem si zařizoval pas v létě a udělal jsem tu chybu, že zrovna když to fotili, zeptal jsem se, jestli se mám usmívat.“

Otevřel pas, aby se mohla podívat.

„Vypadá to trochu, jako kdybys kýchnul a lekl ses toho,“ prohlásila Bree. Nebyla v tom ani stopa po odsudku nebo výsměchu. Byl to prostě upřímně věcný popis.

„To zavazadlo chcete odbavit, pane?“ zeptala se paní u přepážky. Connerovi chvílku trvalo, než mu došlo, že mluví na něj. *Pane* ho mimo školu ještě nikdo nikdy neoslovil.

„Jo, prosím! Vezměte si ji!“ řekl a podal Betsy na pás, aby ji pracovnice mohla označit. Paní se po něm podivně podívala a Conner se rychle opravil: „Chci říct vezměte si ho. Ten kufr.“

Betsy naložili na pás a pomalu se od něj vzdalovala. Příště ji uvidí až v Německu. Conner s děvčaty prošli ještě bezpečnostní kontrolou a za hodinu už všichni nasedali do letadla.

Bylo obrovské. Connerovi nebylo jasné, jak se něco tak mohutného může vznést do vzduchu. Dokonce i po všech těch kouzlech, jichž byl svědkem v Zemi příběhů, ho to fascinovalo.

Prošli uličkou a našli si sedadla. Conner polkl, když si uvědomil, jak dlouhou dobu bude muset strávit v tak omezeném prostoru.

„Kde sedíte vy, paní Petersová?“ zeptala se Mindy. Všechna místa kolem nich se rychle plnila.

„Já mám první třídu,“ odpověděla ředitelka. „Ale nebojte se, kdyby mě někdo z vás potřeboval, řekněte si letušce a ona mě upozorní. Mám řadu jedna, sedadlo A. Bude to dlouhý let, tak si udělejte pohodlí.“

Obrátila se a zamířila proti proudu cestujících zpátky dopředu. Conner se usadil na své místo u okna a Bree vedle něj. Chvilí

tupě zíral na opěradlo sedadla před sebou; neměl tušení, jak se s ní pustit do hovoru.

„Vyhovuje ti to u okna?“ zeptal se.

Bree se na něj nechápavě podívala. „Ale u okna sedíš ty,“ upozornila ho.

Conner měl chuť si o to pitomé okno omlátit hlavu – tohle nezačínalo dobře. „No jasně, jen jsem se tě chtěl zeptat, jestli si nechceš sednout k oknu. Vyměnil bych si to s tebou,“ opravil se.

„Ne, to je dobrý,“ řekla Bree. „Já si stejně budu většinu cesty číst.“ Ukázala na svou tašku a Conner si všiml, že je plná tlustých detektivek. Bree prostě byla čím dál víc cool.

„Fajn. Tak si řekni, kdyby sis to rozmyslela,“ kývl Conner a zase chvíli zíral na opěradlo před sebou, než ho napadlo něco dalšího. „Paní Petersová mi vyprávěla, že taky píšeš.“

„Hm,“ kývla Bree. „Hlavně povídky. Pár těch tvých jsem četla, když jsem loni dělala pomocnici paní Yorkové – líbily se mi. Připomínaly mi klasický pohádky.“

Conner nevěřil vlastním uším. „Tys četla moje příběhy?“

„Jo,“ kývla Bree. „Moc se mi líbily – zvlášť ta o Zakrouceným stromu a o Chodící rybě. Ty byly chytrý.“

„Díky,“ odpověděl Conner, celý rudý. Nejen že je četla, ona si je dokonce pamatovala!

„Původně v nich byla zakroucená žirafa a lítající žába, ale předitel jsem to, aby byly... no... realističtější. Co píšeš ty?“

„Teď jsem zrovna dodělala povídku s názvem ‚Hřbitov nemrtvých‘,“ prohlásila. „Myslím, že je celkem jasný, o čem je.“

Conner kýval trochu moc na to, aby to vypadalo normálně. „To zní dobře.“

Připadal si se svými pohádkami jako idiot, když ona píše o hřbitovech a zombíkách. Jak ji má přesvědčit, že je cool, když ona sama je ten nejvíc cool člověk, co kdy žil?

„Uvažoval jsem o tom, že změním žánr,“ řekl Conner. „Říkal jsem si, že by byla zábava psát temnější věci, o něčem takovémhle. Upíři, vlkodlaci a tak, ale žádný milostný trojúhelníky ani...“

„Jo, Connere – to mi připomíná, že jsem se tě chtěla na něco zeptat,“ skočila mu do řeči Bree.

„Ptej se, na co chceš,“ prohlásil.

„Ty jsi do mě zamilovaný nebo něco?“ zeptala se bez obalu.

Conner si byl úplně jistý, že se v něm v té chvíli zastavilo úplně všechno, mozkiem počínaje. Cítil, jak se mu tváře plní takovou spoustou krve, že už určitě každou chvíli vybuchnou.

„Cože?“ zeptal se podobným tónem, jako by se právě zeptala, jestli je leplikón. „Ne! Jasně že ne! Proč si to myslíš?“

„Protože vždycky, když jsem někde kolem, jsi úplně rudý a vykládáš nesmysly,“ pronesla Bree. Neznělo to podezřívavě, nebylo to ani obvinění – jen prostě konstatovala fakta, klidně jako vždycky.

Conner se zasmál příliš hlasitě, než aby to znělo upřímně. „Aha, tohle? To nic není. To mám jenom alergii na sodík.“ Překvapilo ho to stejně jako ji.

„Alergii na sodík?“ opakovala Bree. „O něčem takovým jsem nikdy neslyšela.“

„Je to hodně vzácný,“ prohlásil Conner. „Rudnu po tom a taky moc mluvím úplně bez důvodu... Takže tím se všechno vysvětluje...“

Nebyl si jistý, jak daleko s tímhle tvrzením hodlá ještě zajít. Bylo mu ale jasné, že ji nepřesvědčil.

„Tak promiň, jen mě napadlo, když teď budeme vedle sebe sedět půl dne v letadle, že se zeptám,“ pokrčila rameny.

„Dobře, že ses zeptala,“ řekl Conner. „To by bylo trapný... sedět tady... celý hodiny... kdyby jeden z nás byl zamilovaný... ještě že to tak není.“

Měl chuť umřít. Představoval si, jak vyleze okénkem ven a vrhne se na vrtuli. Nevěděl, co je trapnější: že to vypadá, jako by do ní byl zamilovaný, nebo že na jejím podezření je možná něco pravdy. Conner ještě nikdy zamilovaný nebyl; neměl tušení, jak to vypadá. Ale když mu to Bree teď naznačila, začalo mu pomalu docházet, že to bude ten problém – on je do Bree zamilovaný!

Koukal z okna, protože se bál dívat se někam jinam. Co má teď dělat, když zná diagnózu? Je nějaká pilulka, kterou by si mohl vzít na odmilování? Má v srdci nějakou žlázu, co by se dala odstranit? Je to smrtelné?

V té chvíli se letadlo dalo do pohybu a zamířilo na startovací dráhu. S trhnutím se zvedlo a Conner s úžasem sledoval, jak se letiště pod nimi zmenšuje.

„To je úžasný,“ podotkl tiše sám pro sebe.

„Už jsi někdy letěl?“ zeptala se Bree.

„V letadle ne,“ odpověděl bez přemýšlení.

Bree na něj zamžourala. „Tak v čem? Na kouzelném koberci?“

Connerovi chvílku trvalo, než mu došlo, že to je ironie. „Já jsem... ehm... letěl jsem v balonu. Bylo to fajn, ale tohle je úplně jiný. Technika je dneska skoro jako kouzlo.“

„Víš, Arthur C. Clarke řekl, že magie je jenom věda, který ještě nerozumíme,“ citovala Bree.

Conner se usmál. „Vždycky ne,“ podotkl sám pro sebe.

„Prosím?“ zeptala se Bree.

„Ne, nic,“ vzpamatoval se Conner. „Dobry citát.“

Bree přimhouřila oči a podezíravě se na něj podívala. „A kde jsi letěl v tom baloně?“ zeptala se.

„To je na dlouhý povídání,“ mávl rukou Conner. „Letěli jsme se sestrou v tý... v tom státě, co bydlí babička. Ale v letadle jsem poprvý.“

